

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE BANK PANKHURST EN SLOWLEY

Fr. 2. —

De twee mannen traden langzaam binnen.

No. 1344.

19 December 1939

NIEUWE SERIE

DE BANK PANKHURST EN SLOWLEY

19 December 1939

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE BANK VAN PANKHURST EN SLOWLEY.

In de Beakstreet, een der deftigste gedeelten van het oude Londen, bevindt zich een groot gebouw, hetwelk sedert tal van jaren de bekende bankzaak van de heeren Pankhurst and Slowley herbergt.

De compagnons hadden, volgens het zeggen op de beurs, niet steeds in zulk een prachtig gebouw gewoond en booze tongen beweerden dat zij begonnen waren als simpele effectenmakelaartjes, ergens in het oosten van de stad en dat zij hunne groote rijkdommen hadden verzameld door een reeks van transacties, welke men wellicht geneigd zou zijn „gewaagd” te noemen, om er maar het beste van te zeggen.

Hoe dit echter zij — het feit staat vast dat de beide heeren op het oogenblik waarop deze geschiedenis aanvangt, een reusachtig kapitaal hadden weten bijeen te garen, hetgeen voornamelijk te danken was aan hun zeer groote bekwaamheid en hun zakenflair, dat hen tot in de uiterste hoeken der wereld voordeelige zaakjes als het ware deed ruiken, zooals een goede speurhond het spoor van den haas volgt.

De zaak was gevestigd in een van de grootste gebouwen, welke de Beakstreet telde.

Kenner op het gebied van bouwkunst, beweerden weliswaar dat het groote bankgebouw een mengelmoes van allerhande stijlen was, dat het geen bepaald karakter vertoonde, en dat het met zijn omgeving vloekte, maar de waarheid gebiedt in ieder geval te erkennen, dat er geen marmer en zandsteen aan gespaard was en dat het aantal fraaie kanteelen, krullen

en gebeeldhouwde slingers aan den voorgevel, legio was.

De bankzaak zelf was gevestigd op de eerste verdieping, welke men bereikte langs een zeer breede, granieten trap, met een marmeren leuning, die uit het achterste gedeelte van de groote vestibule naar de eerste verdieping liep.

In deze vestibule bevond zich de loge van den portier, het vertrekje van den nachtwaker en eenige andere kamers, ten dienste van het personeel.

Zoodra de bezoeker de granieten trap was opgetreden, bevond hij zich op een groot, half cirkelvormig portaal.

Rondom dit portaal bevonden zich bijna alle loketten welke de bank rijk was en die waren aangebracht in een sierlijk bewerkt, koperen hek, hetwelk van het eene tot het andere einde van dit eveneens met marmer bevloerde portaal liep.

De bank van de heeren Pankhurst en Slowley had het blijkbaar zeer druk, want onophoudelijk zag men de klanten in- en uitloopen om coupons te verzilveren, wissels te innen of te prolongeeren, of op andere wijze zaken met de beide firmanten te drijven.

Op een middag van de maand Mei daalde een deftig gekleed heer met spierwitte haren en baard, die op het eerste gezicht den oudsoldaat verrieden, langzaam de marmeren trap af.

Een van de compagnons in eigen persoon geleidde hem buigend tot aan de bovenste tre-

den van de trap en riep vandaar tot den portier:

— De auto van Colonel Fitzmaurice!

De portier snelde heen en een oogenblik later kwam een fraaie auto voor de deur van het bankgebouw rijden.

De colonel schreed langzaam door de vestibule, terwijl de portier met een breeden zwaai de zware buitendeur voor hem opentrok en toen eerbiedig met de pet in de hand bleef staan.

Colonel Fitzmaurice verliet het gebouw en trad op de auto toe, terwijl hij met een gewoon-tegebaar zijn lange witte knevels opdraaide.

De chauffeur tikte eerbiedig aan zijn pet.

De colonel stapte in en terwijl de zware deur van het bankgebouw weer dichtviel, reed de auto in snelle vaart weg.

Zij reed de Beakstreet uit, volgde de Silverstreet, sloeg toen de Wardourestreet in, totdat zij de Oxfordstreet bereikte.

Daar stond zij stil.

Het portier werd geopend en er trad een man uit de auto.

Het was echter geenszins de colonel met zijn witte haren, maar een veel jonger man met zwarte lange lokken, een fluweelen buisje en een wel wat al te korte pantalon, die in zijn geheele uiterlijk den indruk maakte van een kunstenaar die het niet al te breed heeft, en die pas de eerste schreden op den weg naar den roem heeft gezet.

Hij liep den chauffeur voorbij, die zelfs geen blik op hem wierp, wachtte totdat de auto zich in beweging had gesteld en liep toen juist denzelfden weg weer terug dien hij gekomen was.

Een half uur later had hij de Beakstreet weer bereikt.

Hij ging een huis binnen, dat op slechts korten afstand schuin tegenover het bankgebouw was gelegen en liep snel alle trappen op, tot hij den zolder bereikte.

Daar gekomen haalde hij een sleutel uit den zak, opende daarmee de deur en trad een klein, schamel gemeubeld zoldervertrek binnen.

Het kamertje bevatte niet veel meer dan een ledikant, een tafel, een paar stoelen en een klein wandkastje.

Op de tafel stond een vioolkist.

Blijkbaar was de kunstenaar, die zooeven was binnengetreten, dus een violist van beroep.

Hij wierp zijn breedgerande flambard op een stoel, trad op het zolderraam toe en wierp het open.

Het huis telde slechts drie lage verdiepingen en vanuit het zolderraam had hij een voortreffelijk gezicht op het geheele bankgebouw aan den overkant van de breede straat.

Niemand kon daar overdag in of uitgaan of de violist moest het zien.

Ruim een half uur bleef hij stil voor het raam staan, zijn blik onafgewend op de breede deur der bank gevestigd.

Toen sloot hij het raam weer, opende de viool-

kist en nam er het instrument uit, een prachtige Amaty.

Het volgende oogenblik klonken de schrille tonen van „The devils trill” van Sarazata door het vertrek.

De jonge violist moest zijn kunst reeds zeer lang beoefenen, want zijn spel was meesterlijk.

Lenig gleden zijn blanke vingers over de snaren en nu eens juichte, dan weer klaagde het heerlijke instrument.

Plotseling brak de speler met een rauwen wanklank af, legde het instrument weer in de kist en bleef zwijgend en bewegingloos voor zich uitstaren.

Bijna tien minuten zat hij zoo stil voor zich heen, toen de deur geopend werd en een jonge man met sterk gebruind gelaat en gitzwart haar, dat in lange lokken langs zijn gevulde wangen viel, het vertrek binnen trad.

Hij deed zachtjes de deur achter zich dicht en trad op den man aan de tafel toe.

Daarop legde hij hem de hand op den schouder en vroeg met zachte stem:

— Zoo in gedachten verzonken, Edward?

De man aan de tafel schrikte uit zijn mijmering op en wreef zich met de hand over het hooge voorhoofd.

— Ja, Charles, zeide hij toen met een diepen zucht. Ik heb wat gespeeld en dan....

— Ik weet het! hernam de ander, terwijl hij een blik op het prachtige instrument wierp en daarop de kist sloot. Het is, geloof ik, niet goed voor je dat je zooveel viool speelt!

— Ik moet het immers wel doen, als ik mijn rol wil volhouden! zeide de aangesprokene glimlachend.

— Heb je nog iets ontdekt? vroeg de jonge man, terwijl hij zijn hoed afwierp.

— Niets bijzonders! De gewone klanten gaan en komen. Heb je de auto naar huis gereden en het costuum van colonel Fitzmaurice goed opgeborgen?

— Stel je gerust! Alles is in orde!

— Nu, dan zullen wij maar eens aan het werk gaan, hernam de violist.

Hij opende zijn fluweelen buis en haalde uit zijn binnenzak een klein vel papier, dat hij openvouwde en op de tafel voor zich legde.

— Hier hebben we dus de bank van de heeren Pankhurst and Slowley, die binnen niet al te langen tijd ons bezoek zal genieten.

De jonge man wierp een blik op den plattegrond, die voor hem was neergelegd.

— Ik zal je wel eens wat zeggen, Edward! zeide hij op tamelijk bedenkelijken toon. Hoe langer ik dit bekijk, hoe moeilijker en onuitvoerbaarder mij het plan voorkomt, dat wij hebben opgemaakt.

— Hoe zoo? vroeg de ander.

— Wel, ik geloof dat men met evenveel succes zou kunnen probeeren een aanval op de Engelsche bank te wagen.

— Nu, misschien doen wij dat wel eens! hernam de ander op koelen toon.

— Kom, kom, dat is dwaasheid. De Engelse bank is als een fort met kanonnen gewapend, hetwelk men zou trachten aan te vallen alleen met een dikken knuppel bewapend en ik geloof dat de bank van Pankhurst en Slowley minstens genomen een stevig blokhuis is vergeleken bij de bank van Engeland.

— En toch geloof ik wel, dat er enkele zwakke plekken in dat verdedigingswerk zijn, meende de ander. Ten eerste is de bewaking des nachts niet al te scherp en bestaat zij slechts uit twee man, die om vier uur in den nacht door twee anderen worden afgelost.

— Maar wij zullen in het geheel niet in het gewelf kunnen doordringen!

— Indien wij met geweld te werk gingen, zou dat inderdaad met gevaren gepaard gaan, maar men zou het toch wel met een valschen sleutel kunnen beproeven.

— Maar om dien valschen sleutel te maken, beste Edward, moet men toch eerst een afdruk van de sloten hebben!

— Hier zijn zij! hernam de ander kalm.

Met deze woorden stak hij de hand in den zak, haalde er een klein pakje uit, opende het en legde voor den verbaasden jongen man twee stukken was neer, waarin zeer scherp en duidelijk de indrukken van twee kunstig vervaardigde sloten zichtbaar waren.

— Dat is kras! riep de jonge man vol verwondering uit. Wanneer heb je dat gedaan?

— Omstreeks een uur geleden! In mijn hoedanigheid van colonel Fitzmaurice, heb ik mijn vriend Pankhurst verzocht mij de bankgewelven te laten zien, waartoe hij aanstonds bereid was. En terwijl hij mij voorging, had ik gelegenheid te over om van de zware kelderdeur en van het slot van de safe een afdruk te maken!

— Buitengewoon! riep de ander uit. Wanneer gaan wij nu aan het werk?

— Binnen enkele dagen! zeide Raffles. Maar wij kunnen hier verder niets doen voorloopig. Het is nu bijna tijd voor het diner en ik gevoel mij eenigszins hongerig.

— Ik ben tot je dienst!

De violist trad naar de deur toe en opende haar.

Eenigszins verrast bleef hij staan.

De jonge vriend keek over den schouder van zijn vriend naar het voorwerp dat zijn aandacht scheen te hebben gaande gemaakt.

Het was een oude, tamelijk zwaar gebochelde vrouw, met een gezicht hetwelk maar al te veel haar voorliefde voor sterken drank verried, en die bezig was eenig waschgoed over een paar drooglijnen te hangen.

De violist trad langzaam naar buiten, gevolgd door zijn vriend, sloot de deur en stak de gang over, tot hij de smalle trap bereikte.

Het oude wijf sloeg in het geheel geen acht op de beide mannen.

De vrienden begonnen de trap af te dalen. Beneden gekomen stond de violist plotse-ling stil en wierp een blik naar boven.

De oude vrouw stond dicht bij de balustrade van de trap en scheen de beide vrienden na te kijken.

De violist wierp zijn vriend een eenigszins verbaasden blik toe, nam hem toen onder den arm en daalde spoedig de twee andere trappen af, tot zij in de benedenste gang stonden.

Deze was geheel verlaten.

De beide mannen openden snel een deur, daalden de keldertrap af, en bevonden zich nu in een groote, holle ruimte, waarvan blijkbaar geen der bewoners van het huis ooit gebruik maakte.

De jongste der beide mannen onstak een electrische zaklantaarn en bij het licht daarvan liepen zij snel den geheelen kelder door, tot zij voor een oud, ongebruikt wijnrek stonden.

De violist trad op den muur toe en zijn vingers zochten tastend langs den wand.

Toen haalde hij een zonderling gevormd sleuteltje uit zijn zak, stak dat in een bijna onmerkbaar opening en draaide het eenige malen om.

Een zacht knarsend geluid deed zich hooren, het wijnrek schoof ter zijde met een gedeelte van den vloer en er werd opnieuw een smalle steenen trap zichtbaar.

De beide mannen daalden haar af en onmiddellijk schoof het stuk van den vloer weer op zijn plaats.

Zij bevonden zich nu opnieuw in een kelder, die echter zeer veel kleiner was dan de eerste.

Hij bestond geheel uit beton en scheen volstrekt geen tweeden uitgang te bezitten.

Maar dit bleek spoedig slechts schijnbaar te zijn.

Want de violist telde snel het aantal kleine tegels af, waarmede de bodem bevloerd was, en lichtte den tienden tegel rechts, het dichtst bij den muur, die zeer weinig boven de andere uitstak, uit zijn voegen.

Er werd een klein knopje zichtbaar.

De violist drukte erop en met een dof knarsend geluid week een van de betonnen wanden terzijde, die een lange tunnel bleek af te sluiten, op geregelde afstanden verlicht met kleine electrische gloeilampjes en waarvan het einde zelfs niet te zien was.

Op den vloer van deze tunnel, indien men daarvan kan spreken bij een schacht met een volmaakt ronde doorsnee, liep een enkele stalen rail, die zich in de duisternis van de tunnel verloor.

En op deze rails stond, vlak achter den betonnen muur, een zonderling gevormd wagentje, geheel van plaatijzer vervaardigd en dat op slechts twee achter elkaar geplaatste wielen rustte.

Teneinde het wagentje voor omvallen te behoeden, waren aan weerszijden twee stalen

rollen aangebracht, die langs een metalen strook in de wanden van de tunnel konden schuiven.

Het wagentje, dat er uitzag als het frame van een rijwiel met twee zadels, die naast elkaar waren geplaatst, en waarvan het stuur vastgezet was, vertoonde aan de voorzijde een kleinen sleepbeugel, die op de wijze van een elektrische tram langs een koperen geleiddraad gleed.

De tunnel, waarvan de wanden bestonden uit een zonderlinge, zacht glanzende en blijkbaar zeer harde hoedanigheid, was ongeveer anderhalve meter in doorsnede.

De beide vrienden moesten dan ook in eenigszins gebukte houding naar het wagentje loopen, maar toen zij eenmaal ieder op een der zadels hadden plaats genomen en hun voeten op de rustplank hadden gezet, bevond hun hoofd zich nog eenige decimeters van den gevaarlijken koperen draad.

Alvorens op het wonderlijke voertuig plaats te nemen, had de violist een kleinen hefboom overgehaald, waardoor de muur weer op zijn plaats terugschoof.

Vervolgens draaide hij een kleinen regulator om, die zich voor op het stuur bevond, en onmiddellijk kwam er beweging in het wagentje.

Binnen enkele seconden had het een verbazende snelheid bereikt.

De wind in de nauwe schacht floot de beide mannen met een gierend gehuil voorbij.

Nauwelijks vijf minuten duurde deze zonderlinge tocht, gedurende welke het onmogelijk was een woord met elkander te wisselen, daar de snelheid minstens honderd zestig kilometer per uur bedroeg.

In de verte schitterde een klein rood licht.

Onmiddellijk zette de oudste der beide mannen de rem aan en aanstonds verminderde de vaart van het voertuig, ten slotte stond het op eenige meters afstand van het roode licht stil.

De beide mannen stapten van het wagentje, kropen de tunnel ten einde tot zij een stalen deur bereikten, welke de violist door middel van een verborgen electrischen knop opende.

De beide mannen traden nu een groot vertrek binnen, waarin zich een helder licht verspreidde, afkomstig van een groot aantal electrische lampen, die waren ontstoken zoodra de deur geopend werd, terwijl tegelijkertijd de lichtjes in de tunnel doofden.

Dit vertrek was het laboratorium van Lord William Aberdeen en de mannen, die daar zooeven van hun wonderbaarlijken onderaardschen tocht waren binnengetreten, waren niemand anders dan Zijn Lordschap in eigen persoon, anders geheeten John Raffles, en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

HOOFDSTUK II.

VERWIKKELINGEN.

Raffles en Charles doorliepen snel het laboratorium, bestegen de geheime trap, openden nogmaals een goed verborgen deur en bevonden zich nu in den kelder van het tuinhuis, hetwelk zich achter in het park van de prachtige villa in de Cromwellstreet bevond, welke John Raffles onder het mom van Lord William Aberdeen bewoonde.

Het volgende oogenblik hadden de beide vrienden het tuinhuis verlaten, na er zich zorgvuldig van te hebben vergewist, dat alle geheime deuren en luiken behoorlijk gesloten waren en het licht gedoofd was.

Zij doorliepen het park en traden door een glazen achterdeur de villa binnen.

Spoedig hadden zij hun slaapkamer bereikt, waar zij hunne vermomming aflegden.

— Deze onderaardsche tunnels zijn ons van groot nut, beste Edward! merkte Charles op, terwijl hij zijn gelaat duchtig aan het afboenen was.

— Dat zijn zij zeker! bevestigde Raffles. Althans zoolang zij niet ontdekt worden! Als

dat het geval is, dan ben ik wel genoodzaakt den boel te laten invallen.

— Dat is zoo, maar ben je er wel zeker van, dat de politie, door 't puin weer op te ruimen, de rest van de tunnel niet zou terugvinden?

— Daar ben ik volmaakt zeker van, beste Charles! antwoordde Raffles minachtend. De springmiddelen, die op verschillende punten van de tunnel zijn aangebracht, zijn zoo krachtig en van zulk een samenstelling, dat zij de schacht over een lengte van minstens veertig meter als het ware dichtknijpen, zoodat er geen spoor meer van overblijft! De politie zou lange jaren noodig hebben alvorens zij het verloop van de tunnel zou kunnen vaststellen.

— Maar indien het ontstekingsstoestel eens weigerde?

— Beste Charles in den volksmond heet het, dat we allen dood zijn als de hemel neervalt! Als het ontstekingsmiddel weigert, en ik kan mijn vervolgers niet door een ander middel onschadelijk maken, dan komen zij in het geheime laboratorium, dan zullen zij het tuinhuis ook

wel vinden — en dan komen zij er ten slotte achter, wie Lord William Aberdeen was. Met andere woorden: ik zou dan tot mijn groote spijt deze vermomming moeten prijs geven, die mij zulke lange jaren tegen alle verdenking van de politie heeft gevrijwaard. Maar ik herhaal je nogmaals, dat voor een mislukking geen vrees bestaat! Indien de eene mijn al zou weigeren, dan zou de volgende mij toch zeker niet in den steek laten.

De beide vrienden hadden nu huu toilet beëindigd en begaven zich naar de groote bibliotheekzaal.

Raffles trad op het geopende raam toe en wierp een blik over het heerlijk in bloei staande park.

Plotseling wendde hij zich om, keek Charles strak aan en vroeg:

— Had jij dat oude mensch op zolder ooit vroeger in ons huis gezien?

— Neen, ik zag haar voor het eerst!

— Heb je haar gehoord?

— Evenmin! Toen ik bij je binnen kwam, was zij er nog niet!

— Wat hebben oude wijven, voor den drommel, zoo zacht een trap op te sluipen! riep Raffles vertoornd uit. Ik houd niet van die stilzwijgendheid! En waarom keek ze ons zoo na?

— Ze zal verliefd zijn geweest op je mooie lange, zwarte haren! zei Charles spottend.

Raffles schudde het hoofd.

— Je drijft er den spot mede, maar ik houd niet van oude waschvrouwen. Ik heb er altijd een antipathie tegen gehad sedert mijn vriend Sullivan, als waschvrouw verkleed, mij eens bijna in handen heeft gekregen!

— Ja, die jonge inspecteur van Scotland Yard is tamelijk slim uitgevallen! moest Charles toegeven.

— Juist, en het spreekt vanzelf, dat ik bij de voorbereiding van een onderneming als deze vooral geen potkijkers kan gebruiken. Wie zegt mij, dat het mensch niet gehoord heeft, wat wij in ons kamertje bespraken? Wie zegt mij, dat zij ons niet is nageslopen?

— Kom, kom! zeide Charles op geruststellenden toon, ik geloof, dat je een weinig phantaseert, mijn waarde Edward!

— Het is mogelijk! zeide Raffles kortaf. Maar ik zal toch eens aan den portier van het huis vragen, bij wie die waschvrouw in dienst is en waar zij haar hebben gehuurd.

— Dat kun je doen, maar ik vrees, dat het je niet veel verder zal helpen, want men zou je aan de wasscherij, waar je inlichtingen zou gaan inwinnen, natuurlijk op een dwaalspoor brengen, misschien zelfs zouden daar reeds eenige agenten, laat ons zeggen een half dozijn op de loer liggen om je op te wachten!

— Dat is zoo slecht niet geredeneerd! zeide Raffles met een goedkeurend knikje. Nu, dan zullen wij ons voorloopig wat in acht nemen,

dat is alles. Het is tijd voor het diner, laat ons aan tafel gaan!

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, waar de oude Gaston, de kamerbediende van Zijne Lordschap, de zware ebbenhouten tafel reeds met prachtig glanzend damast had bedekt, en daarop het zilveren, sierlijk bewerkte servies had geplaatst.

De beide vrienden werden door den ouden man en door Henderson, den chauffeur, die bij dergelijke gelegenheden medehielp, bediend.

Zoodra de beide trouwe bedienden het vertrek verlaten hadden, zetten Raffles en Charles hun gesprek voort.

Na afloop van het eenvoudig middagmaal staken beiden een sigaret op, en daar het een heerlijke avond beloofde te worden, besloten zij te voet een wandeling door de City te maken.

Zij lieten zich door Gaston overjas en hoed geven en spoedig daarop liepen zij de Cromwellstreet uit, staken later Piccadilly Circus over en sloegen den weg naar de Theems in.

Na ongeveer een half uur loopens, hadden zij het Victoria Embankment bereikt.

Zij slenterden eenigen tijd over de kade heen en weer, en keerden toen op hun schreden terug.

Bij het Strand gekomen, sloegen zij echter een anderen weg in, geen acht gevend op de plek, waar zij zich bevonden, en beiden waren in gedachten verdiept.

In de Maiden Lane, een zeer oude straat, die evenwijdig loopt met het beroemde Strand, bleven zij even staan om een nieuwe sigaret op te steken.

Zij bevonden zich op dat oogenblik op eenige passen van een vrij grooten winkel.

De deur van dezen winkel ging open en er kwam een klein meisje van een jaar of zes uit, dat in beide handjes krampachtig een groote, zwarte flesch geklemd hield.

Het kind wilde spoedig wegdribbelen, maar struikelde in de haast over den drempel van de winkel deur en viel.

De flesch vloog uit haar handjes en brak op het asfalt.

Onmiddellijk verspreidde zich een helder gele, zeer sterk riekende vloeistof over het plaveisel, waarvan een lichte damp opsteeg.

Het kleine meisje bleef even verschrikt liggen en barstte toen in jammerlijk geweën uit.

Raffles en Charles hadden met eenige verbazing dit tooneeltje gadeslagen.

De eerste haalde verwonderd zijn neus op en zeide toen op zachten toon tot zijn vriend:

— Waar ruikt dat goedje naar, Charles?

— Ik zou zeggen, dat het zoutzuur is! antwoordde deze zacht.

— Dat meen ik ook. Hoe is het mogelijk, dat men zulk een klein wichtje bijna een liter van dat gevaarlijke goed laat halen!

Intusschen was het kleine meisje opgestaan

en stond nu bitter weenend de verwoesting gade te slaan.

Raffles trad op het kind toe en legde het met een vriendelijk gebaar de hand op den schouder.

— Is het zoo'n groot ongeluk, kleine meid? vroeg hij op zachten, beschermenden toon.

Het meisje keek Raffles met groote, verschrikte oogen aan en zeide toen haperend:

— Ja, mijnheer, een heel groot ongeluk! Vader zal mij zeker slaan als ik zonder zoutzuur thuis kom. En ik heb geen geld meer om nieuwe te koopen!

— Hoeveel moest je meebrengen, kleine meid?

Het meisje scheen even te aarzelen, er kwam een schuwe, verlegen trek op haar gezicht.

Zij scheen in zich zelf te overleggen, of zij er goed aan doen zou op die vraag te antwoorden.

Toen kwam er aarzelend uit:

— Vader had mij bevolen om acht maatjes mede te brengen, mijnheer!

— En je moeder, kleintje?

— Een moeder heb ik niet, mijnheer!

Raffles richtte zich op en keek Charles met ernstigen blik aan.

Toen nam hij het kind bij de hand en ging met haar den winkel weer binnen.

De winkelier had het tooneeltje door de ruit van de deur heen gadeslagen, blijkbaar nieuwsgierig, hoe het zou afloopen.

— Gij hebt dit kind acht maatjes zoutzuur verkocht? vroeg Raffles, terwijl hij voor de toonbank trad. Wordt u dit door de wet niet verboden?

De man krabde zich even achter de ooren en zeide toen:

— Ik ben niet zoo goed op de hoogte van de wet, mijnheer, maar ik geloof niet, dat de verkoop van zoutzuur verboden is.

Photografen en vernissers gebruiken het zeer veel.

— Maar dit kind? vroeg Raffles, op het kleine meisje wijzend, dat schuw naar hem opkeek.

— Wel, mijnheer, dat kind zal het wel niet zelf gebruiken! antwoordde de winkelier. Zij komt het voor haar vader halen.

— Het is goed! zeide Raffles kortaf. Wees zoo goed haar nogmaals de gevraagde hoeveelheid te geven. Ik zal het betalen.

Er werd opnieuw een flesch met de bijtende vloeistof gevuld, Raffles betaalde en verliet met het kind weer den winkel, waarvoor Charles hem stond op te wachten.

— Breng het nu maar spoedig weg, kleintje! zeide Raffles vriendelijk, en laat het niet nogmaals vallen.

Het kleine ding knikte den vriendelijken heer dankbaar toe, klemde de flesch in haar schortje, tegen haar tenger lijfje aan en snelde weg.

Raffles gaf Charles een wenk en beiden liepen het kind op eenigen afstand na, zonder haar uit het oog te verliezen.

Het meisje liep Maiden Lane geheel af, tot het de Bedfordstreet bereikte.

Daar trad zij een zeer oud en tamelijk bouwvallig huis binnen.

Snel staken Raffles en Charles de straat over en prentten zich het nummer van het huis in het geheugen.

Daarop zetten zij hun wandeling voort.

Geruimen tijd bleven de beide mannen zwijgen, tot Raffles eindelijk hoofdschuddend opmerkte:

— Acht maatjes zoutzuur! Ik begrijp er nog niet veel van. Waarvoor kan men dat in 's hemelsnaam anders noodig hebben, dan voor....

Hij beëindigde den zin niet, maar trok Charles snel mede, die niet begreep, waarom de oogen van zijn vriend zulk een wonderlijken glans hadden gekregen.

Tien minuten later traden zij beiden den winkel van den drogist weer binnen.

De man ontving hen met eenige verbazing en zelfs min of meer ongerust.

Maar Raffles, die een goed gelaatkundige was, had hem met eenige woorden gerustgesteld.

— Ik ben niet van de politie! zeide hij glimlachend. Gij hebt niets van mij te vreezen. Ik wilde alleen maar weten of dat kleine meisje weleens meer van dat soort dingen bij u komt halen!

— O ja, herhaaldelijk. Wat haar vader er mede doet, mag Joost weten, zij haalt hars, ammoniak, zoutzuur, en nog wel andere dingen bij mij!

— Ik dank u, goede vriend! Meer wilde ik niet weten! zeide Raffles kalm. En geef mij nu maar voor twee pence zwarte drop, want ik ben een weinig heesch.

Even later hadden beide vrienden den winkel weer verlaten.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend naast elkander voort.

Raffles scheen blijkbaar ergens over na te denken, dat zijn gedachten bezig hield.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zeide:

— Ik weet niet, wat het is, maar ik houd het er voor, dat de vader van dat kleine ding al dat scherpe bijtende goed niet voor een doel koopt, dat het daglicht kan verdragen.

— Maar mijn hemel, beste Edward! riep Charles lachend uit. De man kan wel graveur zijn. Die hebben toch ook zoutzuur noodig voor het uitbijten van hun zinken en koperen platen?

— Ongetwijfeld! hernam Raffles onverstoobar, maar geen hars en ook geen ammoniak! En bovendien zijn zij zuinig met hun zoutzuur, dat zij talloze malen kunnen gebruiken. Heb je er wel eens over gedacht, wat er door de combinatie van die drie verschillende stoffen gevormd wordt? Of liever, waartoe die gebruikt worden?

— Neen! antwoordde Charles. Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik daarover niet heb nagedacht.

— Nu, de anarchisten en nihilisten gebruiken onder meer zoutzuur bij het vervaardigen van hun helsche machines, evenals ammoniak!

— En hars? vroeg Charles.

— De hars dient om de vloeistof in een of andere bus, of ander vaatwerk van de lucht af te sluiten, of ook wel om een electrisch element tegen den invloed van de lucht te beschermen. Als je wel eens de batterij van je zaklantaarn hebt bekeken, zul je gezien hebben, dat het element zelf door een laag hars bedekt is!

Charles keek zijn vriend eenigszins verbaasd aan en zeide toen:

— Alles goed en wel, maar toch lijkt mij jouw redeneering nogal gewaagd! Ik blijf er bij, dat het volstrekt niet zeker is, dat de man al die dingen gebruikt voor het doel, dat jij hem toeschrijft.

— Ik ben er ook niet zeker van! hernam Raffles kalm. En daarom zal ik het eens gaan onderzoeken!

Charles antwoordde niet.

Hij had grooten eerbied voor de kennis, de bijna universele bekwaamheid en het helder inzicht van zijn vriend.

Menigmaal had hij een van diens veronderstellingen als onmogelijk beschouwd, die toch naderhand door de feiten bevestigd werden.

Hij maakte dan ook geen verdere tegenwerpingen, ook al, omdat hij wel begreep, dat dit toch niet zou helpen: wat John Raffles zich eenmaal had voorgenomen, volbracht hij.

De vrienden waren al sprekende weer in de buurt van de Beakstreet gekomen.

Zij liepen langs het bankgebouw en wierpen onwillekeurig een blik op het huis schuins er tegenover, dat aan Raffles toebehoorde en waarin hij en zijn vriend gedurende een paar weken als kunstenaars verkleed het bankgebouw en zijn bewoners hadden bespied.

Op dat oogenblik kwam er een oude vrouw uit de deur, die schuins de straat overstak, en nu op hetzelfde trottoir ging lopen.

Het oude mensch sloeg volstrekt geen acht op de beide naderende heeren, maar dezen letten des te meer op haar.

Raffles stootte Charles zachtjes aan, zonder zijn blik van het gelaat van de vrouw af te wenden.

Toen zij haar voorbij waren, vroeg de Groote Onbekende op zachten toon:

— Heb je haar herkend, Charles?

— Om je de waarheid te zeggen, zou ik zeker niet op haar gelaat gelet hebben als je me niet had aangestooten! antwoordde Charles glimlachend.

— Het is de oude schoonmaakster, die wij zooeven op den zolder hebben gezien. Wat vind je daar voor bijzonders in?

— O, niets! antwoordde Raffles onverschillig.

Op dat oogenblik reed er een leeg huurauto voorbij.

Tot groote verbazing van Charles riep Raffles den chauffeur aan en gaf den man het adres van de villa in Cromwellstreet op.

— Rijd zoo vlug als je kunt! riep Raffles den chauffeur toe vóór hij instapte.

— Waartoe die plotselinge haast? vroeg Charles lachend.

— Ik wil spoedig thuis zijn, omdat wij ons aanstonds moeten verkleeden en weer naar onzen waarnemingspost teruggaan.

— Waartoe? vroeg Charles verbaasd. Het is aanstonds donker en dan kunnen we immers toch niets meer zien!

— Het antwoord op die vraag zal je wel gegeven worden, als we daar zijn! antwoordde Raffles.

Binnen enkele minuten hield de auto stil vóór het hek van de villa.

De beide vrienden sprongen er uit, Raffles betaalde den chauffeur en beiden traden de villa binnen.

Zij verkleedden zich in allerijl, verlieten door het park en de kleine tuindeur de villa weer, namen opnieuw een huurauto en bevonden zich enkele minuten later weer voor het huis tegenover de bank.

Zij klommen snel de trappen op tot zij de zolderverdieping bereikt hadden en daarop trad Raffles naar de deur van het zoldervertrek.

Daar het tamelijk duister op den zolder was, haalde hij zijn zaklantaarn te voorschijn en bekeek met de grootste aandacht het slot van de deur.

Charles volgde zijn handelingen met groeiende verwondering. Wat dacht toch de Groote Onbekende? Wat vermoedde hij? Wat vreesde hij?

De jonge man zou het spoedig weten.

Raffles richtte zich weer overeind.

Zijn gelaat stond ernstig, toen hij zeide:

— Mijn vermoedens worden bevestigd! Jouw oude schoonmaakster is een spion, beste Charles —

— Maar waarom geloof je dat? vroeg deze.

— Omdat deze deur op behendige wijze geforceerd is, en omdat men ons vertrek doorsnuffeld heeft. Het is een groot geluk, dat we er geen enkel snippertje papier hebben achtergelaten, noch een enkel voorwerp, dat ons zou kunnen compromitteren! Althans niet op een plek, die Ann Brunt zou kunnen vinden!

— Ann Brunt! herhaalde Charles verbaasd. Je geloof dus, dat....

— Ik geloof niet alleen, maar ik ben er integendeel zeker van, dat die zoogenaamde waschvrouw niemand anders is geweest, dan onze oude tegenstandster, miss Ann Brunt, een van de bekwaamste vrouwelijke detectives, zoo niet de bekwaamste van Scotland Yard! Een vrouw, die wel tien Baxters waard is!

— Je vermoedt dus, dat zij het geweest is, die deze deur met geweld geopend heeft?

— Niemand anders kan het geweest zijn!

Zij is slechts te kort afwezig geweest, dan dat een ander het zou hebben kunnen doen. Bovendien is deze deur niet met geweld geopend, zooals jij zegt, maar door een zeer vaardige hand en met uitstekende instrumenten! En daar een inbreker waarschijnlijk niet overdag een onnoozel zolderkamertje met zijn bezoek zal vereeren, zoo blijft alleen de mogelijkheid, dat die oude vrouw het gedaan heeft, dezelfde oude vrouw, die ons met zooveel belangstelling achterna keek, toen wij ons verwijderden.

— Maar als dat waar was, beste Edward, dan zou Ann Brunt iets moeten vermoeden!

— Dat zal zij dan ook wel doen! Wie weet is zij door een of andere onvoorzichtigheid op ons spoor gekomen. Ann Brunt houdt zich zeer veel in bankgebouwen op, naar ik vernomen heb, en het is dus zeer wel mogelijk, dat zij ons uren achtereen voor het zolderraam heeft zien zitten, vol inspanning turend naar het bankbegouw. Wellicht heeft een onzer, of hebben wij beiden wat te hard gepraat, niet wetende, dat zij zich vermomd in onze nabijheid bevond, kortom, zij heeft achterdocht gekregen tegenover de twee gewaande kunstenaars. En als een vrouw als Ann Brunt argwaan gaat koesteren, dan, weedegeen, wien die argwaan geldt!

— En je zegt, dat ze hier binnen is geweest?

— Er is niet aan te twifelen! Ik heb er mijn vergrootglas bijgehaald en ik kan duidelijk zien, dat het slot door een vreemde hand geopend is.

Raffles haalde zijn sleutel te voorschijn en opende de deur.

Schijnbaar was er niets veranderd in de kamer, toch ontdekte het scherpe oog van den Grooten Onbekende onmiddellijk, dat hier een vreemde was geweest, hier aan een stapeltje muziek, dat ternauwernood eenige millimeters verschoven was, daar in een plooi in

het gordijn voor het raam, die anders viel dan eenige uren geleden.

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zeide:

— Nu, veel kan zij in ieder geval niet gevonden hebben!

— Zou ze weten, wie de bewoners werkelijk zijn?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor, want wij zijn steeds uiterst voorzichtig geweest!

— Maar zou zij niet meer verbaasd zijn geweest, dat zij ons het huis niet heeft zien verlaten?

— Neen! Want het raam van onze kamer is het eenige, wat op de zolderverdieping op de straat uitziet. En zij moet althans een minuut of tien noodig gehad hebben om de deur te forceeren!

— Maar als dat allemaal zoo is, beste Edward, dan dunkt het mij heel gevaarlijk om hier te blijven!

— Oho, zoo ver zijn wij nog niet! riep Raffles lachend uit. Zij kan argwaan koesteren, maar zij heeft nog volstrekt geen zekerheid.

Hij trad op de vioolkist toe en opende ze.

Onmiddellijk zag hij aan een van de werfeltjes, die den strijkstok op zijn plaats vasthielden, en dat eenigszins verdraaid was, dat de indringer ook deze vioolkist geopend had.

— Dat is leelijker! merkte hij zachtjes op.

Ik weet, dat Ann Brunt zelve niet onverdienstelijk viool speelt en verstand heeft van instrumenten. Zoo zal het haar waarschijnlijk wel verbaasd hebben, dat zich in dit armoedig zolderkamertje een Amaty bevindt, die onder kenners vijfhonderd pond sterling waard is.

— Wel, misschien denkt zij wel, dat het instrument gestolen is! merkte Charles nu eenigszins ongerust op.

HOOFDSTUK III.

EEN GESPREK EN EEN ONTDEKKING.

Op dat oogenblik kraakte de zoldertrap onder voorzichtige voetstappen.

Het geluid was door de openstaande deur duidelijk waarneembaar.

Raffles legde zijn hand op Charles' arm en keek met een zonderlingen blik hem aan.

Daarop sloot hij zachtjes de deur, overtuigde zich, dat hij zijn revolvers bij de hand had, en nam op een stoel bij het raam plaats, zoodat hij met den rug naar het licht toe zat.

De voetstappen waren intusschen steeds naderbij gekomen.

Toen schuifelden zij over den zolder.

Even later naderden voetstappen de deur en hielden daarop stil.

Raffles stond op, sloop op zijn teenen naar de deur en opende deze plotseling.

Hij stond tegenover de oude vrouw, die hij ongeveer drie kwartier geleden op het trottoir was tegengekomen.

Een oogenblik keken beiden elkander strak aan.

Toen sloeg het oude mensch dadelijk de oogen neer, die het volgende oogenblik weer in fijne rimpeltjes te zamen waren getrokken.

— Waart gij van plan ons te komen bezoeken, moedertje? vroeg Raffles tenslotte op suikerzoeten toon.

De vrouw scheen te aarzelen.

Toen zeide zij op weifelenden toon:

— Ik dacht, dat gij mijn diensten misschien zoudt kunnen gebruiken, mijnheer!

— Wat is dan wel uw beroep, vrouwtje?

— Ik ben schoonmaakster mijnheer, maar ik ga ook veel uit wasschen voor de menschen!

— Ei, ei, dat is een goed vak! riep Raffles vroolijk uit. Ik kan wel zien, dat het u daarbij voor den wind gaat, te oordeelen naar den mooien gouden ring, dien gij aan de hand hebt!

De oude vrouw wierp een snellen blik op den ring, dien zij aan haar rechterhand droeg en het volgende oogenblik schoot er een felle straal uit haar oogen, maar die niet onopgemerkt bleef en de ring verdween vliegensvlug in den wijden zak van haar rok.

— Een vergeetachtigheid van mij, mijnheer! zeide zij haperend. Die ring is niet van mij, maar van mijn zuster, die werkelijk in goeden doen is, ik moest hem voor haar naar den juwelier brengen om hersteld te worden!

— Ja, ja, ik zie het! antwoordde Raffles luchtig. Maar wilt gij niet binnenkomen? Ik verbeeld mij dat gij op het punt stond, in te breken.... ik wilde natuurlijk zeggen: aan te kloppen.

Raffles barstte in een gelach uit over zijn eigen vergissing, maar de oude vrouw wierp hem opnieuw een doorborenden blik toe uit haar oogen, die nu allesbehalve flets meer waren.

— Ja, ik was werkelijk van plan u te vragen, of gij mij geen werk kunt geven, mijnheer!

— Wist gij dan niet, dat wij uit waren? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Wel, hoe zou ik dat geweten hebben? vroeg het vrouwtje met geveinsde verbazing.

— Nu, bijvoorbeeld, omdat gij ons drie kwartier geleden hebt zien weggaan! antwoordde Raffles kalm.

— Dat is waar ook, dat was ik geheel vergeten! hernam de oude vrouw. Welnu, mijnheer, wilt gij van mijn diensten gebruik maken? Ik ben met een paar shillings in de week tevreden en wil daarvoor iederen morgen uw kamer in orde maken, zoodat gij het zelf niet behoeft te doen. Gij kunt dan al uw tijd besteden aan de studie op uw viool!

— Vindt gij het geen prachtig instrument? vroeg Raffles plotseling.

— Het is buitengewoon schoon, mijnheer!

Het zwijgen dat op deze woorden volgde, duurde zeker eenige minuten.

Ann Brunt — want inderdaad was zij het en niemand anders — begreep, dat zij een grooten flater begaan had.

Raffles van zijn kant wist, na dezen slimmen zet, waaraan hij zich te houden had en Charles tenslotte had voortdurend dit steekspel met groeiende belangstelling gadegeslagen.

Raffles gaf zich niet eens de moeite zijn zegepraal nog verder te benutten.

Hij wist nu, wat hij weten wilde!

Op gemaakt vriendelijken toon zeide hij, zonder blijkbaar acht te hebben gegeven op

het overhaaste antwoord van de detective:

— Wij zijn niet zeer rijk, vrouwtje, maar ik beloof je, dat wij aan je zullen denken, zoodra onze inkomsten mochten veroorloven, ons een werkvrouw aan te schaffen.

Ann Brunt deed langzaam eenige stappen achteruit, totdat zij de deur weer bereikt had.

Een blos van woede en zelfverwijt kleurde onder de laag schmink haar wangen.

Zij begreep maar al te goed dat zij doorzien was en toch begreep zij dat zij, zelfs al ware zij opgewassen tegen de beide mannen, op het oogenblik niet veel verder zou komen, als zij de twee gewaande kunstenaars liet arresteeren.

Want dat zij met geen werkelijke artisten te doen had, begreep de slimme vrouw nu ook wel!

Men kon de beide mannen echter volstrekt niets verwijten, men kon hen zelfs geen boos opzet voor de voeten werpen, kortom Ann Brunt wist volstrekt niets zekers van hun plannen, al vermoedde zij die ook!

Zij deed dus het eenige, wat er in dit geval te doen overbleef, dat wil zeggen, zij blies den aftocht.

De deur viel dicht achter haar en het laatste wat zij hoorde, terwijl haar kleine hand zich tot een vuist balde, was het ingehouden lachje van den jongste der beide kunstenaars.

Raffles wachtte totdat hij de sleepende voetstappen van het oude mensch niet meer hoorde en wendde zich toen glimlachend tot Charles.

— De eerste zet is in ieder geval aan ons gebleven, denk je ook niet?

— Ik zou het wel zeggen! antwoordde Charles, die moeite had niet in lachen uit te barsten. Wat liep zij er leelijk in! Want dat we werkelijk met Ann Brunt te doen hebben, begrijp ik nu ook wel! Heb je op haar oogen gelet?

— Zeker heb ik dat! En juist haar oogen verrieden haar! Zij was vertoornd en daar zij nog geen volmaakte tooneelspeelster is kon zij den schitterenden glans van haar blik niet dooven.

— Maar nu zul je het toch wel met mij eens zijn, beste Edward, dat de grond onder onze voeten begint te branden!

— Het eenige wat ik erken is dat we haast moeten maken! Dat we ons plan iets vroeger moeten ten uitvoer brengen dan oorspronkelijk ons voornemen was. Maar opgeven doe ik het niet, voor geen tien Ann Brunts!

— Maar misschien laat zij het huis wel bewaken!

— Laat zij haar gang gaan! Dan verwijderen wij ons door de geheime gang!

— En als zij die vindt?

— Die vindt zij niet!

— Ben je daar zoo zeker van?

— Volmaakt zeker. De benedenste verdieping is op het oogenblik zooals bijna steeds, onbewoond en de ingang naar den kelder is zoo goed verborgen, dat niemand dien zal vinden,

die hem niet kent! Maar voor wij onze zaken in de bank regelen, wil ik mij overtuigen van den aard der werkzaamheden van dat heerschap, wiens dochtertje wij hedenmiddag gesproken hebben. Kom mee, Charles. Want ik wil onmiddellijk aan het werk gaan!

De beide vrienden zetten hun hoed weer op, verlieten het vertrek, sloten de deur zorgvuldig en daalden de zoldertrap af.

Op de bovenste verdieping, op het portaal, troffen zij de oude werkvrouw aan, die daar druk bezig was met het boenen van den vloer.

Raffles wierp haar in het voorbijgaan een eigenaardigen blik toe en zeide op zachten toon:

— Wanneer ik je van dienst kan zijn met een sleutel van mijn kamer, heb je het slechts te zeggen, vrouwtje, dat zal je heel wat moeite besparen!

Het volgende oogenblik was hij de trap verder afgedaald, zonder het oude mensch gelegenheid te geven een opmerking te maken.

Maar Charles, die achter hem had geloopt, verklaarde naderhand dat de werkster hem een blik achterna had geworpen, als een kat die zich op het laatste oogenblik een muis ziet ontglippen.

De beide vrienden daalden snel de trappen af, verlieten het huis en lieten zich in een huurauto tot dicht bij de villa in Cromwellstreet brengen.

Het was immers mogelijk, dat Ann Brunt uit het raam had gekeken en het nummer van de auto had kunnen noteeren.

Snel begaven zij zich naar het prachtige woonhuis van den Grooten Onbekende. Onmiddellijk begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer en wierp zijn vermomming af.

Charles was hem gevolgd, nieuwsgierig naar het plan van zijn vriend.

— Haal eens een werkpak en een pet van de beambten der gemeentelijke gasfabrieken uit de kast, Charles, als ik je verzoeken mag! zeide Raffles, die reeds voor zijn kaptafel had plaats genomen en nu bezig was zijn gelaat een algeheele verandering te laten ondergaan.

Charles opende de uitstekend verborgen deur van de geheime garderobe en haalde er het verlangde uit.

Spoedig had Raffles zich geheel vermomd, zoodat zelfs Charles groote moeite had zijn vriend te herkennen.

Uit een hoek van de kast werd een tasch met gereedschappen gehaald en toen Raffles zich de pet op het hoofd drukte, geleek hij in alles op een gemeentewerkman.

Hij wierp nog een blik in den grooten staanden spiegel en drukte toen Charles de hand.

— Kom je spoedig terug? vroeg deze.

— Ik hoop binnen enkele uren weer thuis te zijn! antwoordde Raffles. Maar je behoeft geen oogenblik ongerust te zijn, want ik denk mij volstrekt niet in gevaar te begeven. Ik wil alleen maar eens zien — niet gezien worden!

Nog een krachtige handdruk en de beide vrienden scheidden van elkaar.

Raffles verliet de villa weer door het park en de deur in den muur en liep met snelle schreden naar de Bedfordstreet, naar het huis waar hij het kleine meisje dien middag had zien binnengaan.

Het was toen omstreeks negen uur in den avond.

Raffles beklom de smerige stoep van het armoedige huis, en trok aan de bel.

Een havelooze vrouw opende hem de deur.

Raffles tikte aan zijn pet en trad meteen binnen.

— Ik kom van de gasfabriek, vrouwtje!

— Om wat te doen? vroeg de vrouw tamelijk onnoozel. Wij hebben niemand besteld.

— Best mogelijk dat gij het niet gedaan hebt, maar dan is het een andere bewoner van dit huis geweest! Ik kom naar een lek zien.

De vrouw haalde de schouders op en zeide:

— Ga dan je gang maar, maar bij mij is zeker geen lek.

— Op welke verdieping woont u?

— Ik woon in het benedenhuis!

— Nu, dan zal ik maar bij u beginnen! antwoordde Raffles.

Hij sloot de voordeur en volgde de vrouw.

Deze opende de deur van een tamelijk goed gemeubeld vertrek en liet Raffles binnen.

Deze onderzocht een voor een met bekwaamen spoed de lampen en de kookstellen en verzekerde toen, dat alles in de beste orde was.

Hij wierp zijn zak over den schouder en beklom de trap naar de eerste verdieping.

Hier hield hij echter niet stil, maar liep kalm door tot hij den zolder bereikt had, daar hij wel begreep, dat de vader van het meisje zijn werkzaamheden zeker zoo veel mogelijk in het geheim zou uitvoeren.

De zolder was geheel in het duister gehuld.

Maar op eenigen afstand meende Raffles een flauw schijnsel over den vloer te zien spelen, dat blijkbaar van onder een slecht gesloten deur te voorschijn kwam.

Raffles ging op de bovenste trede van de trap zitten en trok zijn gummi-overschoenen aan, opdat het hem mogelijk zou zijn, onhoorbaar over den houten vloer te loopen.

Hij ontstak een kleine lantaarn van het model zooals vele gemeente-werklieden die gebruiken en bij het licht daarvan kon hij zien, dat er verscheidene deuren op den zolder uitkwamen, die grooter bleek te zijn, dan hij eerst vermoedde.

Zonder eenig geruisch of gerucht te maken, opende hij een voor een eenige deuren, die bleken te behooren bij geheel leegstaande en ongemeubelde kamertjes.

Ten slotte bereikte hij een deur, die half aanstond.

Raffles liet het schijnsel van zijn lantaarn naar binnen vallen.

Het viel juist op een klein ijzeren ledikant,

en op de gouden lokken van het kleine meisje, dat dienzelfden middag zijn pad gekruist had.

Raffles bleef even stilstaan om een blik op het onschuldige gezicht van het slapende kind te werpen.

Toen trok hij de deur zachtjes dicht en ging verder.

Het lichtschijnsel bleek onder de reet van de volgende deur uit te komen.

Met de grootste behoedzaamheid draaide Raffles den knop van de deur om.

Langzaam ging zij open.

Het licht bleek afkomstig te zijn van een kleine olielamp, die aan een kram in een zeer nauw portaal hing, hetwelk gevormd werd doordat het huis hier een weinig voorbij het volgende huis uitsprong.

Raffles doofde zijn lantaarn, daar hij nu genoeg licht had en liep de smalle gang ten einde, tot hij de tweede deur bereikt had.

Plotseling bleef hij stil staan.

Een zacht tikkend geluid, gelijkend op dat van een pendule, maar sneller, bereikte zijn oor.

Raffles vroeg zich tevergeefs af, waardoor dit geluid teweeg gebracht kon worden.

Toen zette hij vastbesloten zijn zak met werktuigen op den grond en haalde er een zonderling gevormde boor uit, voorzien van een zeer groot wiel met een kruk en een soort kolf, bestemd om tegen den schouder te worden aangedrukt.

Hij zette het scherpe boorstaal tegen een paneel van de deur en door een paar slagen aan de kruk van het wiel had hij, zonder dat zulks ook maar het minste gerucht maakte, een zuiver rond gat van bijna een duim in doorsnede in het dunne paneel van de deur geboord.

Het weggeboorde hout was, fijn als stof, voor de deur neergevallen.

Raffles bergde de boor weer in den zak en bracht daarop het oog voor het gat dat hij zooveel geboord had.

Zijn blik viel in een tamelijk helder verlicht vertrek.

Blijkbaar was het een schoenmakerswerkplaatsje, te oordeelen naar een groot aantal leesten en een paar dozijn, half of heel versleten schoenen, die in het vertrek verspreid lagen.

Maar de bewoner van dit vertrekje hield zich op dit oogenblik met geheel iets anders bezig dan met schoenlappen.

Hij zat voor een kleine tafel, waarop de lamp een helder licht wierp en was met ingespannen aandacht bezig met de vervaardiging van een voorwerp, dat er op het eerste gezicht uitzag als de elektrische inrichting van een huisschel.

Het toestel bestond uit twee met groen geïsoleerd koperdraad omwikkelde klossen, een klein anker van week ijzer en een droog element, waarmede het door middel van dik koperdraad verbonden was.

Op een hoek van de tafel stond een bus, gelijk die wel gebruikt worden om beschuit in

te verpakken en die op de helft was afgeknipt.

Op een plank aan den wand stond het ding, hetwelk het zonderling tikkend geluid teweeg bracht.

Het leek het meest op het binnenwerk van een ordinaire wekker, zooals men die in alle bazars kan koopen, maar hier en daar waren de tandwieltjes vervangen door andere, terwijl de veer veel krachtiger was dan een gewone wekkerveer en blijkbaar afkomstig van het uurwerk was eener gramophoneen.

De man die voor de tafel zat, stak er met het hoofd nauwelijks boven uit, ofschoon hij op een vrij hooge tabouret gezeten was.

Klaarblijkelijk was hij, als hij op den vloer stond, hoogstens een voet of vier.

De dwerg had kort afgesneden vuurrood haar, dat in een punt over zijn laag voorhoofd tot dicht boven zijn wenkbrauwen afdaalde.

Deze wenkbrauwen welfden zich dik en zwaar boven twee oogen van een zeldzaam lichte kleur.

Als de man het gelaat ophief om een goedkeurenden blik op zijn werk te werpen, dat hij in de opgeheven hand voor zich hield, dan kon Raffles waarnemen, dat die oogen buitengewoon groot en schitterend waren, maar van zulk een lichtgrijze kleur, als hij ze nog nooit gezien had.

Het gelaat, hoewel van een buitengewone schranderheid getuigend, was spits en boosaardig als van een vos, en geheel glad geschoren.

Blijkbaar had de zonderlinge bewoner van dit vertrek voor niets anders oog en oor dan voor zijn werk.

Een half uur lang kom Raffles hem ongestoord bespieden.

Hij zag hoe hij eenige vloeistoffen mengde, een zakje met een vreemdsoortig poeder er in leeg schudde, en toen een en ander zorgvuldig wegsloot in een muurkastje, waarvan hij de deur op slot draaide en den sleutel bij zich stak.

Hij zag ook hoe de dwerg ijverig met zijn vijltjes en kniptangen aan het werkstuk op de tafel knutselde en nu en dan ophield, om zich grinnikend in de handen te wrijven.

Van tijd tot tijd wierp het zonderlinge mannetje een blik in een opengeslagen boek, dat op een klein tafeltje aan zijn rechterhand lag.

Dan las hij eenige regels en begon met hernieuwden ijver aan zijn zonderlingen arbeid.

Eindelijk begreep Raffles dat het niet verstandig zou zijn, hier nog langer te blijven, als hij niet wilde, dat zijn langdurig onderzoek argwaan zou baren.

Hij haalde uit zijn gereedschaptasch een schijfje hout, dat juist den omvang had van het uitgeboorde gat, duwde dit voorzichtig in de opening, na de randen met wat sterke kleefstof besmeerd te hebben, en verwijderde zich, zooals hij gekomen was.

Aan de vrouw die hem de deur geopend had, verzekerde hij, dat hij het lek gerepareerd had

en het volgende oogenblik stond hij weer op straat.

Zoo snel hij kon liep hij weer naar de villa terug, waar Charles hem reeds met ongeduld wachtte.

Beiden begaven zich naar de slaapkamer van Lord William Aberdeen, waar Raffles zich van zijn vermomming begon te ontdoen.

Charles wachtte tot zijn vriend zich weer op zijn gemak had gesteld en vroeg toen nieuwsgierig:

— En was je wantrouwen nu gegrond?

— Ja, Charles! antwoordde Raffles eenvoudig. De vader van onze kleine meid is niet meer of minder dan een anarchist, of liever een nihilist — ten minste als hij geen gewone krankzinnige is, en dat laatste geloof ik niet, te oordeelen naar de bijzonder schrandere uitdrukking van zijn gelaat!

Daarop deelde Raffles Charles mede wat hij zooeven gezien had, en de jonge man hoorde vol verbazing het verhaal van zijn vriend aan.

— Dat is dus een schoenmaker, die in zijn vrijen tijd bommen vervaardigt! riep hij eindelijk uit.

— Of omgekeerd! riep Raffles uit. Maar hoe het ook zij, de man maakt op 't oogenblik een helsche machine!

— Maar het doel, beste Edward! riep Charles uit.

— Daaromtrent kan ik je niets zeggen, Charles. Ik denk echter wel, dat de man geheel voor

eigen rekening werkt, want de leden van een anarchistische bende bereiden meestal hun bommen en andere vreeselijke werktuigen des doods in de vereeniging.

— Nu, in ieder geval is je veronderstelling bewaarheid! zeide Charles. Maar zou je er niet verstandig aan hebben gedaan, dien man onmiddellijk te laten arresteeren? Wie weet welk een ontzettend voornemen hij koestert!

— Er zijn twee redenen waarom ik dat niet gedaan heb! antwoordde Raffles. Ten eerste zou mij de politie dan niet ten onrechte gevraagd hebben, wat ik zoo laat in die woning uitvoerde en waarschijnlijk zou zij zich niet zoo spoedig laten bedriegen door mijn uiterlijk als gasfitter, zoodat ik in een zeer moeilijk parket zou kunnen geraken, en ten tweede verliezen wij niets met nog wat af te wachten. Als ik ook maar eenig verstand van helsche machines heb, dan zou ik zeggen, dat het toestel, waaraan die man op het oogenblik bezig is, niet voor overmorgen kan gereed zijn.

Charles schudde het hoofd.

— Ik hoop, dat je niet in die verwachting bedrogen wordt! zeide hij. Want het zou ontzettend wezen als die man wie weet welken aanslag kan plegen, terwijl wij bij machte geweest waren, dien te verhinderen.

— Stel je gerust, Charles zoover zal het niet komen! hernam Raffles. Ik beloof je, dat ik daar zorg voor zal dragen.

HOOFDSTUK IV.

DE INBRAAK.

De volgende dag was voor de stoutmoedige onderneming van den Grooten Onbekende vastgesteld.

Raffles en Charles hadden een gedeelte van den dag doorgebracht op hun waarnemingspost en zij meenden nu voldoende op de hoogte te zijn van de inrichting van de bank, zoowel als van de gewoonten van de heeren Pankhurst en Slowley, om het plan te kunnen wagen.

De sleutels, vervaardigd naar de afdrukken, welke Raffles onder zijn vermomming van colonel Fitzmaurice had kunnen maken, lagen gereed, hij had ze zelf met de uiterste zorgvuldigheid in de geheime werkplaats terzijde van het onderaardsche laboratorium vervaardigd.

Om elf uur in den avond hadden de beide mannen nogmaals het electrische wagentje in de geheime tunnel beproefd en alles in de beste orde gevonden.

Op verschillende plaatsen waren de mijnen

aangelegd, waarvan de ontploffing de tunnel over een grooten afstand geheel zou vernietigen.

Het was twaalf uur, toen de beide vrienden gereed waren met hunne verkleeding.

Zij waren beiden gestoken in de uniform van politie-agent.

Zij voorzagen zich van hun electrische zaklantaarns, een kleinen zak, gevuld met geperfectioneerde inbrekerswerktuigen, een halfmasker, een paar revolvers, handboeien en een bedwelmend middel.

Juist te middernacht verlieten zij, wederom door het park gaande, de villa.

Langzaam slenterden zij naar de Beakstreet, die zij omstreeks een half uur later bereikten.

Het bankgebouw was in diepe duisternis gehuld.

Slechts voor een enkel venster glom een klein lichtje, afkomstig van de lamp van den bewaker, die gewoon was in de vestibule op en neer te

loopen en die duchtig gewapend was.

In de verte klonken de voetstappen van een agent van politie die langzaam naderde.

De beide vrienden lieten den ordebewaker kalm voorbijgaan, daar zij zich aan de overzijde van de straat bevonden.

Toen keerden zij snel op hun schreden terug, sloegen een kleine zijstraat in en bereikten een lagen muur, dien zij in een ommezien waren overgeklommen.

Zij bevonden zich nu in een kleinen tuin, aan de achterzijde van het Bankgebouw.

Deze achtergevel was geheel in duisternis gedompeld.

— Wordt deze zijde van het gebouw dan in het geheel niet bewaakt? vroeg Charles op fluisterenden toon.

— Welzeker! In de groote ronde zaal, die overdag haar licht ontvangt door vensters die op den tuin uitzien, is steeds een tweede waker aanwezig, maar de gordijnen zijn op het oognblik dichtgetrokken, zoodat we het schijnsel van zijn lantaarn niet kunnen zien. Wij hebben echter niets met hem te maken! Wij moeten in het sousterrain zijn, waar de groote safe staat.

— Maar die is toch eveneens bewaakt? vroeg Charles.

— Zonder twijfel! Maar van dien bewaker zullen wij ons spoedig weten meester te maken.

De beide vrienden waren nu den tuin geheel doorgelopen en bevonden zich nu tegenover een kleine deur, welke Raffles niet zonder eenige moeite opende.

Hij moest zelfs zijn fijne cirkelzaag te baat nemen, die hem reeds zooveel diensten bewezen had, om van buiten af de schooten door te zagen van twee zware grendels, die de deur afsloot.

Door voorzichtig tasten met een zeer fijn ijzerdraad, had hij tevens ontdekt, dat er een elektrische draad dicht voor den drempel langs de deur liep — blijkbaar zou bij het openen van de deur een elektrische alarmschel overgaan.

Met behulp van een zeer fijn kniptangetje, dat hij onder de deur schoof, wist Raffles den verraderlijken draad door te knippen.

Het volgende oogenblik duwde hij de deur zachtjes open en de beide vrienden traden binnen.

Aanstands bleek het hun, dat zij goed gezien hadden: de deur bevatte aan de onderzijde een soort arm, die bij het openen tegen een metalen knop drukte, aldus contact maakte en een zware elektrische alarmbel deed overgaan.

De beide mannen deden hun maskers voor, sloten de deur weer, zonder haar echter op slot te doen, daar zij zich den terugtocht niet wilden afsnijden, ontstaken hun elektrische zaklantaarns, schoeiden zich met hun gummi-overschoenen en begonnen hun gevaarlijken tocht naar de keldergewelven, waar zich de groote brandkast bevond.

Zij bevonden zich op dit oogenblik in een vertrek, dat zeker in lange jaren geen dienst

had gedaan, hetzij dan om er waardelooze pak-kisten en anderen rommel op te stapelen.

Het vertrek bevatte nog een tweede deur, die uitkwam op een smalle, donkere gang.

Ook deze deur moest worden geforceerd, waarop de beide inbrekers de gang volgden zonder eenig gerucht te maken, en het licht van hunne lantaarns zooveel mogelijk dempend.

Van tijd tot tijd bleef Raffles staan en hield Charles met een gebaar van z'n hand tegen, teneinde met groote aandacht te luisteren naar wat er in het huis voorviel.

Zijn scherpe oogen vingen zelfs in het minste gedruisch op.

Bij den voet van een steenen trap gekomen, die blijkbaar naar de vestibule voerde, bleef hij opnieuw staan.

Boven hun hoofden waren de eentonige, onophoudelijke voetstappen van een der bewakers te hooren.

Met de uiterste behoedzaamheid sloot Raffles de zware ijzeren deur, die de trap aan de benedenzijde afsloot.

Thans was er van de voetstappen niets meer te vernemen.

Bijna recht tegenover het onderende van deze steenen trap bevond zich een tweede deur.

Zij was van staal vervaardigd en woog zeker eenige honderden kilo's.

Van deze deur bezat Raffles een sleutel.

Hij haalde hem te voorschijn, besmeerde hem met een vettige zelfstandigheid, die eruit zag als vaseline, en stak hem daarna behoedzaam in het slot, terwijl Charles hem bijlichtte.

Zonder eenig gerucht te maken, draaide de sleutel in het slot rond.

Raffles greep de deur bij den knop vast en trok haar zeer zachtjes en langzaam naar zich toe.

Het stalen gevaarte draaide bijna onmerkbaar en geruischloos om haar goed geoliede hengsels.

Er ontstond een kier — eerst slechts eenige millimeters breed, daarna een paar centimeters, ten slotte eenige decimeters.

De opening was nu zoo groot, dat de beide mannen er zich met gemak door konden schuiven.

Zij hadden nu het licht van hunne lantaarns geheel gedooft.

Bijna tien minuten stonden zij zoo doodstil.

Toen bracht Raffles zijn mond vlak bij het oor van Charles en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik verbaas me ergens over! Ik meende stellig, dat de bewaker in dit voorvertrek op wacht zou zitten. Ik had mijn doek met chloroform reeds bij de hand. Hij is er echter niet, of hij moet in slaap zijn gevallen, maar dan zouden wij toch het licht zijner lantaarn moeten zien!

— Wat is dit voor een vertrek? vroeg Charles op dezelfde wijze.

— Het is de lokettenkamer, het voorvertrek van de eigenlijke safe. Zij is geheel van staal vervaardigd en bevat eenige honderden loketten, waarin verschillende deposito's van klanten worden bewaard. De brandkast staat in het volgende vertrek, maar ook van de tusschendeur heb ik een sleutel in mijn zak. Laat ons eens binnentreden, maar wees voorzichtig en op alles voorbereid.

Raffles nam den sleutel zeer voorzichtig uit het slot, opdat men hen niet zou kunnen insluiten, trad toen binnen, op den voet door Charles gevolgd.

Het was zoo volmaakt donker in dit stalen vertrek, dat zij volstrekt niets konden onderscheiden.

Toen waagde Raffles het eindelijk zijn elektrische zaklantaarn te ontsteken.

Het vertrek was geheel verlaten.

De wanden bestonden uit tientallen rijen loketten, die nu alle gesloten waren en waarvan de sleutels zich in het bezit van de huurders bevonden.

In een hoek van dit vertrek stond een kleine tafel waarvoor een rieten leunstoel was geplaatst.

Op de tafel bevond zich een klein spiritus-toestel, dat blijkbaar bestemd was om koffie-water op te warmen.

Een kleine houten pijp lag er naast, benevens een houten tabaksdoos.

Een en ander vormde de eenige meubilering van het vertrek.

Raffles trad op de tusschendeur toe, wenkte Charles om hem te volgen, haalde een tweeden sleutel uit zijn zak en opende ook deze deur, nadat hij eerst zijn lantaarn weer gedoofd had.

Maar nog voor hij de deur eenige milimeters geopend had, hield hij plotseling op en legde de hand op Charles arm.

Toen bracht hij weer zijn mond zeer dicht bij het oor van den jongen man en fluisterde op zonderling gejaagden toon:

— Hoor jij niets?

Charles bleef doodstil staan en spande zijn gehoor tot het uiterste in.

Toen bewees een lichte druk op Raffles' arm, dat hij iets vreemds hoorde.

Inderdaad, een zonderling gehaast tikken, als van een wekker die van de wijs is, maar nauwelijks hoorbaar en als van zeer verren afstand komend, trof zijn oor.

Tevergeefs trachtte hij te raden naar den aard van dit zonderling geluid.

Toen bemerkte hij, dat Raffles de deur weer zachtjes sloot en het volgende oogenblik werd het vertrek helder verlicht door een elektrische zaklantaarn.

Charles keek zijn vriend vragend aan.

Diens gelaat was zeer bleek en vertoonde een ernstige uitdrukking.

De Groote Onbekende wierp een onderzoek-

kenden blik door het vertrek en trad op het tafeltje toe, wierp er een blik onder, onderzocht ook de zitting van den stoel en schudde toen ongerust het hoofd, terwijl zijn oogen een angstige uitdrukking kregen.

— Wat beduidt toch dat zonderlinge zachte tikken? vroeg Charles fluisterend, op zijn beurt aangegrepen door een ongerustheid, waarvan hij zich den aard niet wist te verklaren.

Het tikken klonk dan ook zeer vreemd en angstwekkend in dit onderaardsche stalen vertrek, waar men overigens de stilte meende te hooren suizen.

Toen trad Raffles met een vastberaden gebaar weer naar de deur toe, trok Charles bij zich en fluisterde hem in:

— Ik vrees iets zeer ernstigs! Wij mogen den man niet bedwelmelen. Werp je onmiddellijk op hem en belet hem te schreeuwen. Ik zal hem wel binden.

Opnieuw werd het licht gedoofd en opnieuw ging de deur zeer zachtjes open.

Langzamerhand werd een lichtstreep zichtbaar die hoe langer hoe breeder werd, naarmate de deur zich verder opende.

De beide mannen konden nu een tamelijk groot, geheel van beton en staal vervaardigd vertrek zien.

Als eenig meubel bevatte het een zware brandkast, van bijna twee meter hoogte, die aan den tegenovergestelden muur voor de helft was ingemetseld.

Voor deze brandkast stond een man, niet grooter dan een kind, met vuurrood haar, die met den rug naar de beide indringers stond toegekeerd en juist bezig was met inspanning van al zijn krachten de zware deur naar zich toe te trekken.

Stom van verbazing, veeleer nog dan van schrik, stond Raffles dit schouwspel eenige seconden gade te slaan.

Er scheen hem plotseling een licht te zijn opgegaan!

Hij trok Charles bij den arm met zich mede en voor de dwerg voor de half geopende brandkast ook slechts een beweging had kunnen maken, had Raffles hem een doek om het hoofd geslagen, om zijn mond gebonden en stevig toegeknoopt.

Op hetzelfde oogenblik wierp Charles den dwerg op den grond en bond hem de handen op den rug.

Dit ging echter met meer moeite gepaard dan waarop hij gerekend had, want de mismakete bleek ondanks zijn kleine lichaamsafmetingen, over een buitengewone kracht te beschikken.

Hij verweerde zich als een duivel en schopte woedend om zich heen.

Raffles moest Charles te hulp komen, daar het kleine gedrocht zich bijna had losgerukt. Nu was zijn lot beslist.

Het volgende oogenblik waren zijn handen stevig gebonden, hij werd door de krachtige

armen van Raffles van den grond getild en naar de lokettenzaal gedragen, met niet meer moeite dan alsof hij een kind van eenige maanden oud ware geweest.

Raffles zette hem op den stoel voor de tafel neer en keek hem nu goed in het gelaat, bij het licht van de thans ontstoken zaklantaarns.

— Dus toch een krankzinnige! mompelde hij tusschen de tanden, terwijl hij den dwerg in de oogen zag, in de zonderling lichte oogen, die thans van een onheilspellend vuur schitterden en waarin de waanzin maar al te duidelijk glom.

Weer werd het zeer stil in het vertrek.

Maar plotseling drong het geluid van het zachte tikken weer in de ooren van de beide vrienden door.

Raffles begreep dat hij snel moest handelen.

Hij wendde zich tot Charles en zeide op zachten toon:

— Ik weet waar dat tikken van afkomstig is. Ik heb het pas gisteren gehoord, en ik wist toen reeds dat ik het mijn leven niet zou vergeten. Het is de helsche machine, waaraan ik dien man gisteren heb zien werken.

— Groote Goedheid! riep Charles verschrikt uit. Maar hoe is het mogelijk dat die man nu hier komt? Zou hij dan den bewaker vermoord hebben?

— Volstrekt niet! antwoordde Raffles kort. Hij en de bewaker zijn een en dezelfde persoon. Ik vermoed dat wij hier te doen hebben met een van die krankzinnigen, die in het gewone leven zich zeer normaal kunnen voordoen. De man heeft waarschijnlijk jaren lang met het idee fixe rondgelopen, dit bankgebouw in de lucht te laten vliegen. Niet — dat was je plan! zeide hij plotseling tot den dwerg, terwijl hij hem strak aankeek.

Een dof gerochel kwam onder den zwarten doek uit.

Het maakte een afschuwelijken indruk, als van iemand die op het punt staat te verdrinken. En toch was het aan de uitdrukking van de oogen van het kleine monster te zien, dat hij slechts grijnslachte.

Toen knikte hij plotseling eenige malen snel achter elkaar bevestigend met het hoofd.

— Ik dacht het wel! mompelde Raffles. Het noodlot heeft gewild, dat ik dezen bewaker nooit van te voren gezien heb. Slechts het toeval heeft mij op zijn weg gebracht, maar nu is het misschien te laat. Wie weet wanneer het uurwerk is afgeloopen en die vreeselijke bom tot ontploffing zal brengen, die dit geheele keldergewelf zal doen ineensinken en misschien wel het geheele gebouw.

Raffles trad op den dwerg toe en rukte hem den doek van den mond.

— Waar hebt gij de bom verborgen? vroeg hij op dreigenden toon.

De dwerg keek hem een oogenblik met zijn zonderling lichtende oogen aan en barstte toen

in zulk een schrill, waanzinnig lachje uit, dat Charles een huivering langs zijn rug voelde loopen.

Toen klonk een stem als van een kind:

— Gij wilt weten waar mijn mooi machinetje zich bevindt! Gij zoudt gaarne mijn aardig toestelletje onschadelijk willen maken? Welnu, zoek het maar! Gij kunt het vinden in een van de zeshonderd loketten van dit vertrek. Maar ik waarschuw u, dat ze alle met een geheim slot gesloten zijn. Hi, hi, hi!

Een vreeselijke ontzetting greep Raffles aan.

Hij begreep dat iedere volgende seconde hem noodlottig zou kunnen worden.

Hij trok zijn revolver en zette haar op de borst van den afschuwelijken dwerg.

— Gij wilt dus niet zeggen, waar uw helsche machine zich bevindt? herhaalde hij dreigend.

— Nooit! riep de dwerg woest. Denkt gij soms dat ik bang ben voor uw revolver? Schiet maar, ha, ha! Ook de dood door den kogel is schoon. Als dit vervloekte gebouw dan op mij neerstort, zal het slechts mijn lijk begraven.

Raffles stak de revolver weer op.

Hij begreep wel, dat deze man geheel onverschillig voor den dood was, ja, dien zelfs zocht!

En tegelijkertijd zag hij wel in, dat het krankzinnigheid zou zijn, te trachten van deze zeshonderd loketten het juiste te vinden, waar zich de helsche machine bevond, alvorens zij zou ontploffen.

Zijn besluit was snel genomen.

— Wij moeten de zaak opgeven, Charles, zeide hij op korten toon. Ons leven staat op het spel. Wij hebben hier reeds al te lang vertoefd. Ieder oogenblik kan die helsche machine ontploffen. Kom spoedig.

— Maar die ongelukkige! riep Charles uit, terwijl hij op den dwerg wees. Wij kunnen hem toch niet onder het instortende puin laten begraven?

— Hij verdiende het eigenlijk! zeide Raffles kort. Maar ik moet bedenken dat de man waanzinnig is en niet weet wat hij doet.

Hij trad op den dwerg toe en greep hem vast.

Maar het monster scheen te hebben begrepen wat hem wachtte.

Hij wipte van den stoel, dook onder Raffles door, rukte de deur open en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen, onder het uiten van zijn schrill, kinderachtig lachje.

Raffles en Charles verloren geen tijd met het opsporen van den dwerg.

Zij brachten hun uniform weer wat in orde, snelden op hun beurt het vertrek uit, openden de deur aan het onderende van de steenen trap en liepen haar snel op.

In de vestibule trad de bewaker hen met de lantaarn in de hand tegemoet.

Tot Raffles' groote verbazing, scheen de man volstrekt niet verwonderd te zijn, dat hij twee agenten zag binnenkomen.

— Iets ontdekt, mannen? vroeg hij fluisterend.

— Iets ontdekt? herhaalde Raffles, met een zonderlingen glimlach. Of er iets ontdekt is, vraagt ge? Dat zou ik meenen!

— Vertel het dan maar spoedig aan den brigadier, die voor de deur staat, zeide de bewaker, terwijl hij de beide gewaande agenten voorging naar de straatdeur en deze met behulp van een zwaren sleutel opende.

De verbazing van Raffles en Charles nam ieder oogenblik toe.

Want voor de deur stonden, in de schaduw van het portiek, twee agenten op post, beiden met de revolvers in de vuist.

Een hunner was een brigadier.

De bewaker, die hen gevolgd was, fluisterde:

— Deze mannen zeggen, dat zij al iets ontdekt hebben, brigadier!

De man trad haastig op de beide agenten toe en keek Raffles aan.

Zijn gelaat vertoonde een verbaasde uitdrukking.

— Ik ken je gezicht niet! riep hij uit. Gij waart toch niet bij de zes man, die zijn meegegaan?

— Neen! zeide Raffles, die onmiddellijk het gevaar beseftte, waarin hij verkeerde. Maar miss Ann Brunt heeft nog om twee mannen versterking geseind! zeide hij gevat.

— Dat is wat anders! zeide de brigadier. Er is dus nieuws?

— Zeer groot en zeer ernstig nieuws! zeide Raffles haastig, terwijl zij de vestibule weer binnentraden.

— Maar waarom komt miss Brunt ons dat niet zelf vertellen! zeide de brigadier. Zij is immers ook beneden?

Raffles greep den brigadier bij den arm en schudde hem heftig heen en weer.

— Zij is beneden, zegt gij! herhaalde hij, terwijl het zweet hem op het voorhoofd kwam. Waar dan? voegde hij er bijna schreeuwend aan toe.

— Wat is dat nu? riep de brigadier, die op zijn beurt ongerust werd, van den toon waarop Raffles zijn vraag gedaan had. Weet gij dan niet, dat zij Raffles zou trachten te vangen? Wij verwachten zijn komst hier voor dezen nacht of voor morgen en zij hoopte hem te snappen in of bij de safe! Hebt gij hem zelf dan niet gezien? Wat is dan wel je groote nieuws, man?

— Wat het nieuws is! brulde Raffles. Luister dan.... Maar op dit oogenblik werd er beneden in het huis met geweld een deur dicht geworpen.

Dadelijk klonk daarop een gillend gelach.

Raffles begreep dadelijk wat er gebeurd was.

Waarschijnlijk was Ann Brunt, die de openstaande deur en den doorgesneden draad had ontdekt, door de gang naar de safe geslopen. Ook daar had zij de deur geopend gevonden — zij was binnengetreden en de dwerg, die haar in de duisternis was nageslopen, had de zware

deur achter haar in het slot geworpen.

Raffles overdacht dit alles in een oogenblik.

Hij begreep dat de jonge detective een ontzettenden dood zou sterven als hij nog enkele minuten talmde.

En op hetzelfde oogenblik besloot hij haar te redden!

Zij was nu niet meer de vijandin die hem als een wild dier achtervolgde, maar de weerlooze vrouw! En zijn ridderlijkheid gebod hem die vrouw te redden, zelfs op gevaar van zijn eigen leven.

Hij stormde de trap weer af, op den voet gevolgd door Charles en de beide agenten die volstrekt niets begrepen van wat er gebeurd was.

Toen zij de steenen trap waren afgedaald, zagen zij den afschuwelijken dwerg met potserlijke sprongen voor de dichte deur van de safe heen en weer dansen, gillend en schreeuwend.

Blijkbaar begreep Ann Brunt zeer goed uit de kreten van het monster, welk lot haar bedreigde, want zij sloeg met de beide kleine vuisten wanhopig op de deur en haar jammerende stem was duidelijk te hooren.

Raffles' plan was spoedig gemaakt.

— Luister! zoo zeide hij tot den brigadier, terwijl hij tegelijkertijd den dwerg met ijzeren vuist in den nek greep. Dit monster is een van de drie bewakers van de heeren Pankhurst en Slowley, overtuig u daarvan bij den bewaker in de vestibule. De man is door waanzin aangegrepen en heeft in een van de zeshonderd loketten van de safe een vreeselijke helsche machine geplaatst, die onmogelijk te vinden is, en die ieder oogenblik kan ontploffen. Verwijder u beiden zoo snel gij kunt met dezen ongelukigen dwerg en zeg ook den oppasser dat hij moet vluchten! Het gebouw kan ieder oogenblik in de lucht vliegen.

De brigadier en de agent hadden beiden met doodsbleek gelaat naar deze woorden geluisterd.

— Weet gij dat zeker? vroeg de eerstgenoemde met bevende stem, terwijl hij zijn pet afnam en zich het voorhoofd afwischte, dat met zweet bedekt was.

— Ik weet het maar al te zeker. Ik bezweer u mannen, haast u, want aanstonds kan het te laat zijn!

— Maar gij zelf? Gij stelt u aan het vreeselijkste gevaar bloot, hernam de brigadier. En hoe wilt gij miss Brunt redden, die daar is opgesloten?

— Daaromtrent behoeft ge geen vrees te koesteren! Ik heb dien dwerg zooeven reeds den sleutel afgenomen. Dat was het groote nieuws wat ik u zooeven te vertellen had, evenals de mededeeling dat dit ondier het geheele bankgebouw wilde opblazen. En nu bezweer ik u, maak u uit de voeten en vlucht, ieder oogenblik wachtens kan u noodlottig worden! Bedenk dat het om uw leven gaat!

De beide mannen lieten zich dit geen tweemaal zeggen.

Zij grepen ieder den hevig tegenspartelenden dwerg bij een arm en sleepten hem de steenen trap op.

Terwijl hun voetstappen wegstierven, stak Raffles haastig weer den valschen sleutel in het slot van de stalen deur.

Terwijl hij haar opentrok, voelde hij dat er een lichaam tegen aan rustte, een bijna levenloos lichaam, dat in zijn armen viel, toen de deur geheel geopend was.

Het was Ann Brunt.

De ongelukkige was van schrik bewusteloos geworden.

Raffles nam haar snel op en droeg haar in zijn armen door de nauwe donkere gang door het vertrek, waardoor zij waren binnengetreken.

Het volgende oogenblik had hij de deur open gerukt en het nog steeds bewegingloze lichaam achter in den donkeren tuin op de bank van een klein prieel neergelegd.

Op dat zelfde oogenblik deed een vreeselijke losbarsting de lucht dreunen.

Met donderend geraas stortte het geheele keldergewelf van de bank in.

De ontzettende schok moest tot ver in den omtrek zijn waargenomen.

Half verdoofd door den slag, greep Charles zijn vriend bij de arm.

— Dat was juist bijtijds! zeide de Groote Onbekende op kalmen toon. Tien seconden later of wij zouden door het instortende puin of de omvallende brandkast als vliegen zijn verpletterd.

— En wat zullen wij met Ann Brunt doen? vroeg Charles.

— Die kan voorloopig hier blijven liggen, zeide Raffles op koelen toon. Zij zal wel aanstonds bijkomen — zij is nu buiten gevaar — en van dit oogenblik af is zij weer mijn vijandin.

Op datzelfde oogenblik hief Ann Brunt het hoofd op en keek verwilderd in het rond.

Blijkbaar had de hevige slag haar weer tot het bewustzijn teruggeroepen.

Zij keek de beide mannen die voor haar stonden beurtelings aan, en vroeg toen, alsof zij uit een zwaren droom ontwaakte:

— Waar ben ik?

— Gij zijt in veiligheid, Miss! antwoordde Raffles op rustig hoffelijken toon.

— En zijt u het die mij gered heeft? vroeg Ann Brunt, terwijl zij opstond en bij het licht van de zaklantaarn, welke Charles nog steeds droeg, Raffles in het gelaat zag. Laat ik u dan de hand mogen drukken en u innig dank zeggen. Nog enkele seconden en ik zou verpletterd zijn geworden.

De jonge vrouw stak Raffles de hand toe, maar deze deed eenige schreden achteruit, en zeide toen op hoffelijken maar ijskouden toon:

— Duid het mij niet ten kwade, Miss, maar ik kan u niet de hand drukken!

— En waarom niet? vroeg Ann Brunt verbaasd. Toch niet, omdat ik uw meerdere ben?

— O, neen, daarom geenszins! antwoordde Raffles, terwijl er een vreemd licht in zijn oogen kwam. Want ik zou u niet gaarne als mijn meerdere erkennen, Miss!

Op het hooren van deze stem, maar meer nog door den toon waarop de woorden geuit werden, keek de jonge detective verbaasd en ontsteld op.

Zij kwam nog een schrede nader en vroeg toen op zachten toon:

— Wie zijt gij dan wel, die mij met eigen levensgevaar gered hebt, en toch weigert mijn hand te aanvaarden?

— Kunt gij het niet raden, Miss? vroeg Raffles nog steeds met dezelfde ijskoude beleefdheid. Indien ik mij niet vergis zijt gij hier hedennacht gekomen in de hoop een man te vangen, dien gij reeds langen tijd achtervolgt. Moet ik u mijn naam noemen?

Ann Brunt deinsde terug alsof zij door een slang gebeten was.

— John Raffles! siste zij heesch.

— Juist Miss! hernam Raffles bedaard. John Raffles heeft de eer u met uw redding geluk te wenschen en vraagt thans verlof zich te mogen verwijderen.

De Groote Onbekende maakte, zonder het antwoord af te wachten, een diepe buiging, was met eenige schreden bij den muur, liet er zich, gevolgd door Charles, aan den anderen kant van af glijden en verdween in de duisternis.

HOOFDSTUK V.

IN DE VAL GELOOPEN.

Maar niet zoodra hadden de beide vrienden eenige stappen in de straat gedaan, of zij zagen op eenigen afstand een man in uniform komen toesnellen, vergezeld door eenige agenten van politie, dien zij onmiddellijk aan zijn gestalte en aan zijn gebaren herkenden.

Het was Sullivan, de jeugdige inspecteur van Scotland Yard, de man met wien zij reeds herhaalde malen te doen hadden gehad, en waaraan zij eenige keeren slechts ter nauwernood ontsnapt waren.

Raffles en Charles stonden stil.

Zij wierpen een blik achter zich.

Het geheele Bankgebouw was blijkbaar reeds door de politie afgezet, die de nieuwsgierige menigte, die onmiddellijk was komen toesnellen, op een eerbiedigen afstand hield.

In de verte werd het geraas van snel galopperende paarden gehoord, en het gesis van eenige stoombrandspuiten, die zich in allerijl naar de plek van de ramp begaven.

Voor zij nog een besluit hadden kunnen nemen, stond Sullivan vlak voor hen.

Hij keek de beide mannen aan en vroeg toen:

— Gij komt uit het Bankgebouw?

— Ja, Sir! antwoordde Raffles zonder zich te bedenken.

— Is Raffles gevangen? vroeg Sullivan.

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, mijnheer, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles kalm.

Sullivan stampvoette ongeduldig met den voet op de straatsteenen en riep uit:

— Het komt mij onbegrijpelijk voor, dat men hem nog heeft laten ontsnappen. De val was nu toch goed gesteld!

— Wellicht is hij onder het instortende puin begraven! hernam Raffles kalm, terwijl hij een beweging maakte om verder te gaan.

Sullivan hield hem en Charles echter met een gebaar tegen.

— Waar wilt gij heen gaan? vroeg hij.

— Wij willen rapport uitbrengen aan den heer Baxter! antwoordde Raffles stoutweg. Miss Ann Brunt heeft ons dat opgedragen!

— Dat heeft zoo'n haast niet, hernam Sullivan. Jullie aanwezigheid is hier nu meer noodig dan op Scotland Yard. Het publiek dringt op gevaarlijke wijze op en er bestaat nog altijd kans, dat het geheele huis instort, nu de fundamenteen vernield zijn.

Raffles had den toestand in een oogenblik overzien.

Weliswaar bevonden de beide vrienden zich slechts tegenover drie mannen, maar op nau-

welijks vijftig pas afstand naderden nog vier agenten in looppas, dit waren er tezamen zeven en deze overmacht was te groot.

Hij begreep dus dat hij zich voorloopig in zijn lot zou moeten schikken en dat slechts een list hem kon redden.

Hij ging dus in de houding staan, sloeg aan, draaide zich op zijn hielen om, wierp Charles een snellen wenk toe en begaf zich met Sullivan en de beide agengen weer naar het bankgebouw, hetwelk thans aan alle kanten door een dichte menigte omringd was, die echter door een groote politiemacht, in allerijl naar de plaats van de ramp gezonden, op veiligen afstand werd gehouden.

Spoedig bereikte het groepje agenten de voordeur, waarbij een brigadier de wacht hield, dezelfde met wien Raffles eenigen tijd geleden gesproken had.

Een blik achter zich overtuigde Raffles, dat er volstrekt niet aan te denken viel, door de dichte haag van politie-agenten en nieuwsgierigen heen te breken.

Hij kon niets anders doen dan op zijn goed gesternte rekenen.

In de vestibule viel zijn oog dadelijk op de heeren Pankhurst en Slowley, die met de handen in het haar als waanzinnig heen en weer liepen.

Zij hadden in de haast eenige kleedingstukken aangetrokken en klampten telkens opnieuw een politie-agent aan om nadere bijzonderheden over het voorgevallene te vragen.

Voor al Slowley vervulde de lucht met zijn jammerklachten.

— Ik kan het bijna nog niet gelooven! riep hij uit. Webster was een leelijk mannetje, maar wij stelden het grootste vertrouwen in hem. Nooit zou ik een oogenblik gedacht hebben, dat hij vlagen van krankzinnigheid had. Al meer dan tien jaren is hij de bewaker van onze kluis, hier en in andere steden.

— En waar is hij nu? vroeg Pankhurst daarop.

— Hij ligt onder de puinhoopen, mijnheer, antwoordde een der agenten op zachten toon. De geheele kelder is ingestort.

Inderdaad had de ontploffing groote verwoesting aangericht.

In de vestibule waren een groot aantal der zware tegels met geweld van hun plaats gerukt, in de hoogte geslingerd en weer neergewallen, daarbij in kleine stukken brekend.

Dicht bij de trap die naar beneden voer, was een zeer groot gat in den vloer, dat voor de helft met puin was opgevuld.

Een der steenen pilaren, die de eerste verdieping schoorden, was doormidden geknapt en dreigde ieder oogenblik om te vallen.

Een lichte rook kwam langs de trap omhoog kronkelen, blijkbaar hadden de brandweerlieden, die binnen enkele minuten hulp waren komen bieden en die de waterslangen van alle richtingen door het huis hadden gelegd, het begin van brand kunnen blusschen.

In den kelder zelf echter was de vreeselijkste verwoesting aangericht.

De betonnen muren waren als kaarten-huisjes ingevallen en de schok was zoo hevig geweest, dat de twee meter hoge brandkast voorover was gevallen, terwijl de lokettenzaal op vreeselijke wijze was toegetakeld.

Een paar honderd loketten waren door de losbarsting totaal vernield, en de deelen van de ijzeren kastjes lagen overal verspreid.

In dit vertrek lag het puin op sommige plekken bijna een meter hoog.

Een zestal agenten waren met koortsachtige ijver bezig dit puin met behulp van kortgesteelde scheppen weg te ruimen.

Sullivan had zich thans tot een van de beide firmanten gewend en trachtte zich uit diens verwarde opgave een voorstelling te vormen van hetgeen er gebeurd was.

Raffles luisterde scherp toe en uit de vragen en antwoorden die gewisseld werden, maakte hij al spoedig op, dat men de heeren Pankhurst en Slowley volstrekt niets gezegd had van de verdenking die er op den Grooten Onbekende rustte, blijkbaar was Ann Brunt bevreesd geweest, dat de beide bankiers gebabbeld zouden hebben, en daardoor de plannen in de war gestuurd.

Charles was dicht aan de zijde van zijn vriend gebleven en wierp hem van tijd tot tijd een onderzoekenden blik toe.

Hij begreep wel, dat John Raffles op het oogenblik aan niets anders dacht, dan over de mogelijkheid om ongedeerd uit dezen leeuwenkuil te geraken.

Hij zelf echter kon volstrekt niet inzien, dat hier eenige kans op bestond en nooit was de naaste toekomst hem zoo donker voorgekomen als thans. Het huis was van achteren afgezet, de zijstraat was vol agenten, en de Beakstreet zelf was opgevuld met nieuwsgierigen en een politiemacht van wel honderd man!

Tevergeefs vroeg Charles zich af, hoe het mogelijk zou zijn zich uit dit groote en dreigende gevaar te redden, want ieder oogenblik kon Ann Brunt ten tooneele verschijnen en dan was hun lot beslist.

Op dit oogenblik zag hij Raffles op Pankhurst toetreden en zacht eenige woorden met hem wisselen.

Slowley voegde zich bij de pratenden en tot Charles verbazing zag hij, hoe de beide heeren, gevolgd door Raffles, zich naar de groote trap wendden en deze bestegen.

Maar op het laatste oogenblik had Raffles zich omgewend en Charles een blik toegeworpen, die niet misverstaan kon worden.

Er heerschte op dat oogenblik zulk een verwarring en drukte in de vestibule, die met agenten, leden van de reddingbrigade en brandweerlieden gevuld was, dat niemand veel acht sloeg op het verdwijnen van de beide bankiers en den agent van politie.

Zoodra Charles zijn kans schoon zag, liep hij op zijn beurt de trap op.

Toen hij de bovenste trede bereikt had, wierp hij een blik achter zich.

En die eene blik was voldoende om hem te doen zien, dat Raffles geen seconde te vroeg gehandeld had.

Ann Brunt betrad juist op dat oogenblik de vestibule, door drie agenten van politie gevolgd.

Charles snelde Raffles achterna, die nog een trap bestegen had en nu met de beide heeren een tamelijk klein, maar sierlijk gemeubeld vertrek betrad, dat waarschijnlijk als particuliere ontvangkamer van een der beide firmanten dienst deed.

Nauwelijks was Raffles daar binnengetreden, of Charles opende op zijn beurt de deur, bleef in eerbiedige houding staan, salueerde en zeide:

— Ik geloof dat gij mij bevolen hebt te volgen, brigadier?

Indien nu de heeren Pankhurst en Slowley niet zoo geheel overstuurd waren geweest door het noodlottig ongeluk, dan zouden zij ongetwijfeld hebben opgemerkt, dat Raffles volstrekt geen distinctieven aan zijn uniform droeg, die hem het recht zouden verschaffen als brigadier te worden aangesproken.

Maar op dit oogenblik letten zij daar volstrekt niet op en zelfs herinnerden zij zich volstrekt niet, dat geen van beiden Raffles eenig bevel had hooren geven.

Om de lippen van Raffles speelde een flauw glimlachje.

Hij wierp een veelzeggende blik op Charles, die nog steeds bij de deur stond.

Deze bracht de hand achter zijn rug en draaide met een vluggen slag den sleutel in het slot om.

Daarop voegde hij zich bij zijn vriend.

Met de uiterste kalmte haalde Raffles zijn groote revolvers te voorschijn, welk voorbeeld aanstonds door Charles gevolgd werd.

— Mijne heeren, zoo klonk zijn heldere stem, het spijt mij waarlijk dat ik den onaangename toestand waarin gij ongetwijfeld verkeert, door mijn toedoen nog moet verergeren. Maar geloof mij — het gaat niet anders.... Gij moet namelijk weten, dat op dit oogenblik mijn leven en vrijheid op het spel staan, evenals van mijn vriend, dien gij hier voor u ziet staan. Kortom mijneheeren, wij zijn geenszins degenen, waarvoor gij ons houdt!

Pankhurst en Slowley hadden beiden met onrust en vrees naar deze zonderlinge toespraak geluisterd.

— Wie zijt gij dan? durfde Slowley eindelijk vragen, ofschoon hij een vaag vermoeden had, hoe het antwoord zou luiden.

— O, ik maak er geen geheim van, mijnheeren, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hebt het twijfelachtig genoeg John Raffles voor u te zien!

Alsof zij het van te voren afgesproken hadden, lieten Pankhurst en Slowley zich tegelijkertijd met wijd uitgespreide armen in den dichtstbijzijnden leunstoel neervallen.

— Ja, heeren, ik begrijp, dat mijn mededeeling u eenigszins verrast! zeide Raffles glimlachend. En nu zal ik tot mijn spijt genooddaakt zijn u dringend tot eenige haast uit te noodigen.

— Wat wilt gij van ons? vroeg Pankhurst op heeschen toon, terwijl zijn lippen trilden van angst. Gij wilt ons toch niet vermoorden?

— Ik denk er geen oogenblik aan. Waarlijk, ik ben veel minder bloeddorstig, dan gij schijnt te denken. Ik wil niet anders, dan dat gij mij de middelen verschaft, waardoor ik ongemerkt uit dit huis kan komen. Als ik mij niet sterk vergis, is uw slaapkamer immers hiernaast?

Pankhurst knikte stom.

— En de uwe aan de overzijde van de gang? aldus wendde Raffles zich tot Slowley.

Slowley knikte bevestigend, zonder een woord te spreken.

De hersenen van de beide bankiers werkten als een stoommachine onder verhoogden druk — er was dezen avond zoo veel voorgevallen, waarvan zij volstrekt niets begrepen, dat hun verstand hun dreigde te begeven.

Zij deden echter geen moeite meer het raadsel op te lossen: waarom en hoe de befaamde John Raffles hier in huis was gekomen — dat was hun al meer dan genoeg dat hij er inderdaad was, en dat zij hem in levenden lijve voor zich zagen.

Welnu, mijne heeren, dan zult gij mij wel het groote genoeg doen u uit te kleden? vroeg Raffles op den beminlijksten toon van de wereld.

— Wij moeten ons uitkleeden! hakkelde Pankhurst, terwijl hij Raffles met uitpuilende oogen aankeek.

— Gij hebt goed verstaan, mijnheer Pankhurst! antwoordde Raffles, terwijl hij lichtelijk de wenkbrauwen fronste en de revolvers eenige malen in zijn handen omdraaide. Ik moet u echter zeggen, dat ik geen slechter gewoonte ken, dan andersman vragen te herhalen. Wij zijn wat gehaast, zeg ik u nogmaals, en daarom zou het mij zeer gerieven, indien gij op uw beurt met eenigen spoed mijn vriendelijk en welgemeend verzoek zoudt willen inwilligen. Het doel raakt u niet. Gij zult dat trouwens spoedig genoeg bemerken.

De revolver werd in de richting van Pankhurst's voorhoofd opgeheven en deze begon zich te ontkleeden.

Zelfs Charles kon nauwelijks zijn lachen hou-

den, toen hij het reusachtig lichaam van den rampzaligen bankier zich in allerlei bochten zag wringen, om zich toch maar spoedig van zijn bovenkleederen te ontdoen.

— Neen, ik dank u mijnheer Pankhurst, zoo is het genoeg! zeide Raffles glimlachend, toen hij zag dat de waardige man zich wilde ontdoen van een kleedingstuk dat men slechts in uitzonderingsgevallen uittrekt.

Raffles had intusschen, zonder evenwel den bankier uit het oog te verliezen, wiens voorbeeld aanstonds door Slowley gevolgd was, een kleine tasch geopend, die hij onder zijn uniform droeg en daaruit twee pruiken te voorschijn haalde, die tot in de minste bijzonderheden geleken op het hoofdhaar, waarmee de schedel van de beide bankiers versierd was.

— Je ziet wel, mijn vriend, zeide Raffles glimlachend tot Charles, die verwonderd toekeek, dat het steeds goed is, wanneer men op alle gebeurtenissen is voorbereid. Een nauwkeurige studie van het hoofd onzer slachtoffers heeft mij in staat gesteld deze beide voortreffelijke pruiken te vervaardigen. Daar de heer Pankhurst echter van een machtigen omvang is, waarbij de mijne in het niet zinkt, zal ik wel gedwongen zijn mijn figuur eenigszins te flatteeren.

Raffles wierp een blik om zich heen, greep zonder aarzelen een kussen van een der sofa's, gespte zijn koppel af, verwijddde deze aanzienlijk en bevestigde daarop het kussen met behulp van den riem om zijn lichaam, ter hoogte van zijn maag.

Toen hij de pantalon, het vest en de jas van Pankhurst over zijn uniform had aangetrokken, was het effect eenvoudig overweldigend.

Charles vergat volmaakt den ernst van den toestand en barstte in zulk een daverend lachen uit, dat Raffles genooddaakt was een dreigenden stap naar hem toe te maken en hem strak aan te kijken.

De jonge man stopte zijn vuist in den mond, terwijl de tranen hem over de wangen biggelden.

Toen verloor hij geen oogenblik meer, trok zich zelf de pruik over het hoofd, keek Slowley eens aandachtig aan en begon zich te grimeeren met behulp van een zakspiegeltje, terwijl Raffles, zonder zich te overhaasten, de beide bankiers knevelde en aan handen en voeten bond, wat des te gemakkelijker ging, omdat Pankhurst en Slowley als van schrik verlamd waren en er zelfs niet aan dachten tegenweer te bieden.

Vervolgens haalde Raffles een lange zijden cachenez uit den zak van de jas, die hij had aangeetrokken en sloeg die om zijn hals.

Tien minuten later was de vermomming volkomen.

Er bevonden zich twee Pankhursten en twee Slowley's in het vertrek.

Raffles-Pankhurst maakte een beleefde buiging voor de ongelukkige bankiers en zeide:

— Gij ziet, dat ik u geen haar op het hoofd

gekrenkt heb, mijneheeren! Mijn eenig verlangen was dan ook slechts een veilig heenkomen te zoeken uit dit huis, waarheen mijn kwaad gesternte mij zeker gevoerd heeft. Het spreekt echter vanzelf, dat ik genoodzaakt ben, u op te sluiten. Wel zijt gij goed gebonden, maar men mocht hier eens binnentreden, voor wij op een veiligen afstand zijn.

Nog een laatste buiging en de beide mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur sloten met den sleutel, dien Raffles vervolgens in den zak stak.

Zonder zich te overhaasten liepen zij de gang ten einde, tot zij boven aan de trap kwamen.

Daar gekomen, fluisterde Raffles:

— Het is jammer dat je geen gelegenheid gehad hebt Slowley zoo goed te bestudeeren, als ik het Pankhurst kon doen. Allicht zul je in je bewegingen te kort schieten. Wij moeten maar op de duisternis en op de algeheele verwarring vertrouwen.

— Maar hoe denk je nu weg te komen?

— Wel, ik zal toch mijn eigen huis wel mogen verlaten?

— Alles goed en wel, maar Sullivan kon je wel eens een paar agenten willen medegeven.

— Wat is dat nu? Kan ik niet alleen een dokter gaan halen?

— Een dokter? Hebben wij een geneesheer noodig?

— Niet voor ons, mijn waarde Slowley, maar voor onze arme vrouwen, die van haar stokje zijn gevallen. De ontroering, de schrik, de ontzetting heeft de arme wezens zoodanig aangegrepen, dat zij in een zwaren zenuwtoeval liggen.

— Ik vind het goed — maar als Sullivan nu eens aanbiedt, om er een agent op uit te sturen!

— Als hij dat doet, dan zal ik zijn aanbod eenvoudig afslaan!

— En als hij aandringt?

— Dan zal ik hem vragen, waarmede hij zich bemoeit en hem zeggen, dat ik die zaken liever alleen doe.

— En als hij achterdocht koestert?

— Laat hem dat doen — als hij er tenminste maar mee wacht, tot ik eenmaal goed en wel het huis uit ben. De rest is bijzaak!!

— Nu, ik mag lijden, dat het gaat! Maar weet je wel, dat wij onzen hoed vergeten hebben? ging de jonge man door.

— Dat is waar! zeide Raffles. Dien moeten wij volstrekt hebben!

De beide mannen gingen weer terug, Raffles opende de deur weer en trad binnen.

Hij liep snel naar de slaapkamer en keerde terug, gewapend met een hoogen zijden hoed.

— De opmerking is oneerbiedig, beste Edward! zeide Charles lachend, maar je ziet er nu waarachtig uit als een caricatuur van oom Paul Kruger.

— Zooveel te beter! hernam Raffles nauwkeurig. Het is een bewijs, dat mijn grime goed

De beide mannen liepen weer voorbij de nog steeds gebonden bankiers, toen Raffles plotseling stilstond.

Hij bemerkte, dat de touwen, waarmede Pankhurst gebonden was, eenigszins losgeraakt waren.

Waarschijnlijk had de kolos, even sterk als laf, zoo lang gerukt en gewrongen, dat hij de koorden eenigszins los had kunnen maken.

Raffles wilde ze opnieuw wat vaster binden, toen een flauw gerucht hem het hoofd deed opheffen.

Er kwamen voetstappen de trap op.

Blijkbaar was er geen tijd te verliezen.

De beide vrienden snelden het vertrek weer uit en draaiden de deur op slot.

Het was hoog tijd!

Aan het einde van de gang, boven aan de trap, verscheen juist het hoofd van Ann Brunt.

En schuins daarachter vertoonden zich de trekken van den onvermijdelijken Sullivan.

Het moet erkend worden, dat de toestand tamelijk critiek was.

De gewaande bankiers liepen echter kalm en met stevigen stap voort.

Het volgende oogenblik stonden zij tegenover de beide detectives.

Ann Brunt vroeg:

— Zijt gij zooeven met twee agenten naar boven gegaan, mijne heeren, zooals mijnheer Sullivan meent te hebben gezien?

— Ja, miss! antwoordde Pankhurst, met dezelfde dikke tong, als waarmede de bankier gewoon was te spreken.

— Ik geloof, dat dat vrij onvoorzichtig was, mijne heeren! zeide nu Sullivan op ernstigen toon.

— Hoe zoo? vroeg de gewaande Pankhurst met open mond.

— Omdat ik groote verdenking koester, dat die beide agenten niemand anders waren dan John Raffles en zijn helper! De verklaringen van miss Brunt laten hieromtrent geen twijfel meer over.

— Weet gij dat zeker? stamelde de gewaande bankier, terwijl hij een zakdoek uithaalde en zich het voorhoofd bette.

— Ik moet het helaas wel als de waarheid aanvaarden, hernam Sullivan. Kunt gij mij zeggen, waar de beide mannen zich op het oogenblik bevinden?

De gewaande bankier scheen even na te denken.

— Zij zijn waarschijnlijk op de bovenste verdieping!

— Maar waartoe zijn zij eigenlijk met u mede gegaan, als ik u vragen mag?

— Wel, een hunner, de grootste, beweerde, dat hij brigadier was en vroeg of wij hem niet eenige inlichtingen wilden verschaffen aangaande de inrichting van het huis.

— Maar waarom hebt gij hem dan niet dadelijk naar mij verwezen! riep Sullivan uit.

— Maar mijn waarde heer, omdat ik u volstrekt niet kende, riep de wanhopige Pankhurst uit. Nu nog ken ik u niet, al heb ik zooveen eenige woorden met u gewisseld.

— Mijn naam is James Sullivan en ik ben inspecteur van Scotland Yard! zeide Sullivan eenigszins ongeduldig. Gij vergeet echter, dat wij kostbaren tijd verliezen met hier te blijven staan. Zeiden zij niet, wat zij op de bovenste verdieping wilden doen?

— Ja, zeker! Zij wilden de ramen aan de achterzijde van het huis en ook den geheelen zolder onderzoeken! antwoordde Raffles.

— Nu, misschien is er nog niets verloren! riep Ann Brunt. Kom mede, Sullivan, wij moeten hen achterna.

De beide detectives stormden de twee bankiers voorbij en gingen de gang op.

Raffles en Charles liepen op hun beurt snel de trap af.

Toen zij halfweg de laatste trap waren, die naar de vestibule voerde, hoorden zij boven hun hoofd een luid geraas, als van het bonzen op een deur.

— Ik was er al bang voor! mompelde Raffles. Pankhurst heeft zich weten los te worstelen en bonst nu met zijn beide zware vuisten op de gangdeur.

— Dan kunnen wij wel op onze vingers uitrekenen, wat er gebeuren zal! meende Charles, terwijl de beide mannen snel hun weg volgden. Sullivan en Ann Brunt zullen onmiddellijk op het gevaar toekomen en door de gesloten deur zal er een kort gesprek gevoerd worden, waarvan de gevolgen ons wel eens zeer noodlottig konden zijn.

— Wij zullen die gevolgen dan ook niet afwachten! hernam Raffles, maar spoedig beenen maken.

De beide mannen hadden nu de vestibule bereikt, juist toen het bonzen op de deur op-hield.

Gelukkig kon men op dezen afstand de stem van den echten bankier onmogelijk hooren.

Dat zou hun behoud zijn!

Met drukke gebaren liepen de beide gewaande bankiers de vestibule door en snelden op de buitendeur toe, die nog altijd door een brigadier bewaakt werd.

— Wilt gij het huis verlaten, heeren? vroeg de man der wet verbaasd.

— Ja, dadelijk! antwoordde Raffles. Wij moeten onmiddellijk een dokter gaan halen. Onze echtgenooten bevinden zich in een deerniswaardigen toestand.

— Maar een van de agenten kan toch wel een dokter gaan halen, heeren! meende de brigadier.

— Neen, want hij zou zoo laat in den nacht zeker niet meegaan, als wij het hem niet persoonlijk vroegen! antwoordde Charles gevat.

De zware buitendeur werd geopend.

— Gaat u dan maar snel heeren! zeide de

brigadier. Ik ben eigenlijk wat huiverig om de deur te openen, want gij moet weten, dat die vervloekte Raffles hier in huis is en die ziet zelfs kans door een muizenhol te ontkomen!

— Ja, dat heb ik wel eens meer hooren zeggen, zeide Raffles.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden op de stoep en snelden tusschen twee rijen van agenten de Beakstreet in.

Zij waren echter nauwelijks honderd stappen ver, of een luid geraas achter hen bracht hen tot de overtuiging, dat hun vlucht reeds ontdekt was.

Alvorens hun schreden te verhaasten, wierp Raffles snel een blik achter zich.

Uit een der ramen aan den voorgevel, die door het electrische licht van de straatlantaarns en de talrijke fakkels der brandweerlieden helder verlicht was, stak het hoofd van Ann Brunt.

Raffles kon zien, dat zij drukke gebaren maakte tegen de agenten, die vóór het huis hadden post gevat en op de beide vluchtelingen wees.

Het volgende oogenblik was het hoofd verdwenen.

— Ik geloof, dat wij op het oogenblik niets beters kunnen doen, dan te trachten onze beenen eens te beproeven, beste jongen, merkte Raffles op, terwijl hij op hetzelfde oogenblik zijn jas uitrok en het kussen wegwierp, hetwelk hem zulk een mollig uiterlijk had geschonken.

— Nu kan ik althans beter loopen! zeide hij.

— En ik geloof, dat het noodig zal zijn! merkte Charles wijsgeerig op. Het is goed, dat wij maar een honderdtal passen van onzen waarnemingspost af zijn.

Dat was inderdaad juist opgemerkt, want reeds de volgende seconde was de achtervolging begonnen.

Een dozijn agenten maakten zich van de groep vóór het huis los en zetten hen achterna.

Geen vijftig meters scheidden de vluchtelingen en de mannen der wet.

En dat deze laatsten den ernst van den toestand zeer goed begrepen, bleek aanstonds, toen zij hunne revolvers trokken en de beide vluchtende mannen eenige kogels achterna zonden, die hen gelukkig niet troffen, al vloog er een door den hoogen zijden hoed van Raffles.

— Dat brengt mij in gedachten, merkte de Groote Onbekende onder het loopen wijsgeerig op, dat dit hoofddeksel nu van weinig waarde meer is!

Met deze woorden slingerde hij den sierlijken, glimmenden hoogen hoed van zich af.

Eenige tellen later hadden zij de voordeur van het huis in de Beakstreet bereikt.

Het duurde echter eenigen tijd, vóór Raffles den sleutel had, daar deze zich in den zak van zijn uniformpantalon bevond.

Charles had in iedere hand een revolver genomen en dekte zijn vriend met zijn eigen lichaam, vastbesloten, om zijn vriend met zijn leven te verdedigen.

Een agent, door een zijner kogels aan den schouder gewond, viel neer, en dit hield ook de andere achtervolgers een oogenblik op.

Van dit oogenblik had Raffles gebruik gemaakt om den eindelijk gevonden sleutel in het slot te steken en de deur te openen.

Het was geen seconde te vroeg!

Juist toen Charles de deur in het slot geworpen had, bonsden de vuisten van de eerste agenten, wier hijgende ademhaling duidelijk waarneembaar was, tegen het paneel van de deur!

En het volgende oogenblik vlogen er eenige kogels door het hout, door de woedende achtervolgers in den blinde afgeschoten.

Vliegensvlug ont deden de beide vrienden zich van de lastige kleederen, die zij hadden gedragen en begaven zich naar de geheime kelderdeur.

Nog hadden zij deze niet geopend of reeds dreunde de buitendeur onder het geweld van bijslagen; blijkbaar hadden de agenten eenige brandweerlieden te hulp geroepen.

Binnen vijf minuten zou het betrekkelijk

dunne hout van de deur bezweken zijn.

Reeds had Charles gezien, hoe het vlijmscherpe, blinkende staal van een der bijlen met geweld door het hout heendrong, weer verdween, en het volgende oogenblik op een andere plek weer te voorschijn kwam.

Een laatste, hevige bijslag deed een van de paneelen der buitendeur in splinters vliegen.

Het schijnsel van een half dozijn electriche lantaarns verlichtte de gang.

En de bevelende stem van Ann Brunt klonk:

— Geef je over, John Raffles!

Maar reeds was de kelderdeur geopend!

Charles was de trap afgestegen en Raffles zette den voet op de bovenste trede.

Hij maakte een bevallig gebaar met de rechterhand als om zijn achtervolgers een afscheid toe te wuiven en spottend klonk het van zijn lippen:

— Niet zoo haastig, miss! Zoover zijn wij nog niet!

Het volgende oogenblik was hij verdwenen en viel de deur weer in het slot.

HOOFDSTUK VI.

DE ACHTERVOLGING IN DEN TUNNEL.

Raffles daalde snel de steenen trap af, maar hij was nog niet beneden, of hij hoorde achter zich het geluid van snel naderende voetstappen, die dof op den steenen vloer dreunden.

Indien de beide vrienden eenige minuten langer hadden getalmd, zouden zij stellig op dezelfde plaats gevangen zijn genomen en waarschijnlijk zonder de minste kans om ooit weer uit de handen van hun vijanden te geraken.

De deur van den kelder was echter van zeer stevig maaksel en Raffles wist wel, dat zij zijn achtervolgers althans eenige minuten zou tegenhouden.

Raffles en Charles ontstaken hun zaklantaarn en traden snel op den muur toe, waartegen het oude wijnrek geplaatst was.

De zoekende vingers van den Grooten Onbekende gleden langs den muur, terwijl vlak boven hun hoofd de bijslagen opnieuw met daverend geweld op den zwaren kelderdeur neerkwamen.

Spoedig had hij het kleine openingetje in den muur gevonden.

Hij tastte in zijn zak om naar het sleuteltje te zoeken.

Een gedempte vloek ontsnapte aan zijn mond.

Het eigenaardig gevormde sleuteltje bevond zich niet meer in zijn zak!

— Wat is er? vroeg Charles ongerust, die aan den voet van de trap was blijven staan, en

nu op zijn vriend toetrad.

— Wat er is? riep Raffles uit. Ik heb door het snelle loopen waarschijnlijk het sleuteltje van het geheime muurslot verloren.

Charles slaakte een kreet van schrik.

— Weet je het wel zeker? vroeg hij.

— Ik ben er vast van overtuigd! Ik weet, dat ik het in dezen zak gestoken heb en daarin bevindt het zich niet meer. In dergelijke dingen vergis ik mij nooit!

— Maar dan zijn wij gevangen als muizen in een val! riep Charles uit, terwijl hij een blik wierp naar de deur, die onder de herhaalde bijslagen begon te wijken.

— Tenzij wij trachten het wijnrek en het muurschot met geweld van zijn plaats te krijgen! riep Raffles uit.

— Kom, Charles. Aan het werk!

De beide vrienden zetten hunne schouders tegen het houten rek en trachtten het met geweld terzijde te schuiven, in de hoop, dat zij aldus het stuk van den vloer, waarop het bevestigd was, eveneens zouden kunnen doen verschuiven.

Het rek bood echter aan hun pogingen weerstand.

Toen klonken er snel achter elkaar drie schoten en drie revolverkogels, die de deur doorboord hadden, sloegen met een dof geluid tegen den keldermuur.

Raffles en Charles verdubbelden hun inspanning.

Plotseling bezweek het wijnrek met luid gepraas.

De beide mannen hadden het houten gevaarte geheel in elkander gedrukt met hun wanhopige krachtsinspanning en thans lagen de latten overal verspreid — maar de vloer was niet van zijn plaats geschoven!

Raffles beet zich de lippen ten bloede.

Zou hij hier werkelijk gevangen moeten worden als een vos in zijn hol?

Reeds was er een groot gat gehakt in de deur en toen hij er van ter zijde het licht van zijn lantaarn op liet vallen, zag hij achter de opening het witte, opgewonden gelaat van Ann Brunt.

— Het spijt mij, dat ge mij dwingt het u voor de voeten te werpen, miss! riep Raffles op luiden toon. Maar ik moet u zeggen, dat gij degenen die u het leven redden al op zeer bijzondere wijze belooft!

— Ik zal het niet vergeten, John Raffles! klonk de stem van Ann Brunt, en dat zult gij ervaren, zoodra gij voor uw rechter staat. Maar eerst moet gij u gevangen geven! Ik ben de detective en gij zijt een boosdoener, en tusschen die beiden kan nooit sprake zijn van dankbaarheid.

— Ik zal het in mijn ooren knopen, miss! riep Raffles op bitteren toon uit.

Weer volgden een paar hevige bijslagen.

Binnen enkele minuten zou de deur bezweken zijn.

Plotseling slaakte Charles een kreet en trad op een klein glinsterend voorwerp toe, dat op den steenen vloer van den kelder lag.

Hij raapte het op en zwaaide het zegevierend voor het gelaat van den Grooten Onbekende heen en weer.

— Het sleuteltje! riep hij uit.

Inderdaad, het was het sleuteltje van het geheime slot, hetwelk Raffles waarschijnlijk eenige seconden tevoren verloren had.

Raffles greep het, stak het zonder een oogenblik te verliezen in het slot en het volgende oogenblik schoof het stuk van den vloer met de overblijfselen van het wijnrek terzijde en werden de bovenste treden van de trap zichtbaar.

Achter de kelderdeur klonken kreten van woede en teleurstelling.

— Maar schiet dan toch! klonk de woedende stem van Sullivan.

Weer knalden een paar schoten, die de vluchtelingen echter niet konden bereiken, daar zij zich terzijde van de deur bevonden.

Maar een laatste geweldige bijslag deed de kelderdeur plotseling openspringen.

En nog vóór het valluik weer geheel op zijn plaats was geschoven, stortten zich een dozijn agenten in den kelder.

Een paar hunner vlogen naar het luik en staken hun bijlen in de langzaam smaller wordende

spleet, zoodat de bewegende vloer niet geheel kon aansluiten.

Raffles en Charles begrepen, dat het gevaar nog steeds dreigde.

Zij konden duidelijk het licht waarnemen van de lantaarns der agenten boven hun hoofd, en zelfs het verwarde stemmenrumoer duidelijk hooren.

Aanstands snelde Raffles naar den hoek van den tweeden kelder, knielde daar neer, telde de tegels af, nam den tienden tegel uit den vloer en drukte op het knopje, hetwelk zichtbaar werd.

Dadelijk week een der betonwanden ter zijde, die de lange tunnel afsloot.

Een druk op een tweeden knop en op hetzelfde oogenblik begonnen de gloeilampjes in de tunnel, zoover het oog kon zien, te stralen.

Maar reeds ook hadden de agenten met inspanning van al hun krachten het luik weer terzijde getrokken en terwijl een half dozijn hunner het met geweld beletten weer dicht te schuiven, daalden acht of tien anderen, vergezeld door Ann Brunt en James Sullivan, de trap naar den tweeden kelder af.

Op hetzelfde oogenblik, dat hun doods vijanden hun voet op de laatste treden zetten, waren Raffles en Charles op het zonderlinge electrische wagentje gaan zitten en had de Groot Onbekende den regulator overgehaald, die het wonderlijke voertuigje in beweging bracht.

Op het laatste oogenblik echter had hij den hefboom overgehaald, die den betonnen muur weer op zijn plaats deed schuiven.

Hij was echter eenige seconden te laat geweest!

Want vóór de dikke muur weer geheel dicht was, hadden Ann Brunt, Sullivan en drie agenten zich vliegensvlug door de opening geworpen.

— Zij zullen het zelf gewild hebben! bromde Raffles. Wat hun thans te wachten staat, heb ik niet gewild!

Reeds had het wagentje zich in beweging gesteld en nauwelijks eenige seconden later had het zulk een snelheid bereikt, dat de revolverkogels, die hun achtervolgers hun nazonden, zonder eenig doel door de tunnel vlogen.

In verbijsterende vaart schoof het electrische wagentje door de tunnel.

Charles sprak geen woord.

Hij overdacht, dat de achtervolgers wegens de geringe hoogte van de tunnel, in gebukte houding moesten loopen en dus onmogelijk zeer snel vooruit konden komen.

Bovendien werd hun dit belet door den ronden vorm van de tunnel, en de stalen rails, die zich beneden in de tunnel uitstrekten.

Maar tevens overdacht de jonge man met ontzetting het lot, dat de achtervolgers te wachten stond, als zij door de ontploffing en de instorting van de tunnel verrast zouden worden!

Hij wierp een schuwen blik op het gelaat van zijn vriend.

Het was doodsbleek en er lag een wreede, woeste uitdrukking op, die de jonge man er nog zelden in had gezien.

Charles bracht zijn mond bij het oor van zijn vriend en schreeuwde hem toe:

— Dat zullen wij toch niet doen, niet waar, Edward?

Raffles zweeg even vóór hij op heeschen toon antwoordde:

— Zij verdienden het! Zij hebben mij gejaagd als een wild dier, ofschoon ik die vrouw toch geen uur geleden heb gered. Ben ik niet in mijn recht, als ik den Bijbel aanhaal, die zegt: Oog om oog en tand om tand?

— Toch zul je het niet doen, Edward! herhaalde Charles met innigen aandrang. Bedenk, dat het menschen zijn, zooals wij, en dat wij hun niet zulk een vreeselijken dood mogen laten sterven.

Er liep een siddering over het bleeke gelaat van den Grooten Onbekende.

Toen riep hij op doffen toon:

— Ik zal hen sparen —

Charles slaakte een diepe zucht van verlichting.

En toch betwijfelde hij, of zijn vriend wel tot dit uiterste zou overgaan ook al zou hij hem niets gevraagd hebben! Want haatdragend was John Raffles niet, en men moest hem wel vreeselijk grieven of beledigen, alvorens hij wraak nam!

Intusschen vertraagde het wagentje, dat in een minuut ruim drie kilometer had afgelegd, aanzienlijk zijn vaart.

Even later stond het stil, dicht bij een groen licht.

Raffles ging op het licht toe, dat zich in de onmiddellijke nabijheid van een zeer groote nis scheen te bevinden.

Charles volgde hem.

— Hier bevindt zich een der mijnen! zeide Raffles. Wij zullen het wagentje een vijftigtal meters verder duwen en dan deze mijn tot ontploffing brengen. Je zult wel met mij eens zijn, dat Sullivan en Ann Brunt er dan onmogelijk door kunnen getroffen worden.

— Ben je er wel zeker van? vroeg Charles.

— Volmaakt zeker! Het is uitgesloten, dat onze achtervolgers hier binnen het eerste half uur kunnen zijn, al loopen zij nog zoo snel! Bedenk, dat de bodem van de tunnel rond is, en dat het hun dus zeer moeilijk zal vallen, zich er snel over voort te bewegen.

— Maar is het niet onmogelijk, dat wij huizen doen instorten, Edward?

— Ja, daar heb ik bij het aanbrengen van de mijnen op gerekend! Deze bevindt zich onder een plein, en indien er al iets mocht gebeuren, dan kan dat hoogstens een kleine grondverzakking zijn, maar ik verzeker je, dat zelfs dat is uitgesloten.

— Maar... begon Charles aarzelend, als de tunnel op deze plek geheel wordt dichtge-

maakt en de muur is dicht — dan kunnen onze achtervolgers immers onmogelijk voor- noch achteruit?

— Dat vrees ik ook! antwoordde Raffles koel. Maar voor het oogenblik gaat mijn veiligheid vóór. Zij zullen eenige zeer onaangename uren doorbrengen, want er valt niet aan te denken, dat zij den muur kunnen openen. Ik heb den tegel op het laatste oogenblik nog op zijn plaats kunnen leggen. Als je er echter op staat, zullen wij hen wel uit dien toestand bevrijden.

— Kom, kom, Edward! Nu doe je je harte-loozer voor, dan ik je ken! hernam de jonge man glimlachend. Jij zoudt vijf menschen op vreeselijke wijze in deze dichte tunnel laten verhongeren? Daar geloof ik niets van!

— Nu, wij zullen zien, hernam Raffles kortaf. Nu aan het werk, want over vijf minuten moeten wij in de villa zijn.

Het wagentje werd een honderdtal schreden verder de tunnel ingeduwd, en daarop keerden beide mannen weer naar de nis terug.

Raffles trad op een kleine kist toe, welke hij opende en waaruit hij een kleine, droge batterij nam, waarvan hij den draad zorgvuldig ontrolde en door de tunnel bracht, tot aan de plek, waar het electrische wagentje wachtte.

Terwijl Charles de electrische ontsteking in orde maakte, keerde Raffles weer naar de nis terug en sleepte een tamelijk zware houten kist, die op een soort rolwagentje geplaatst was, zoodat hij haar met gemak door de tunnel kon verplaatsen, uit de nis.

Hij opende het deksel en overtuigde zich, dat de springlading zich op de juiste plek bevond.

Vervolgens bracht hij een ontstekingsdop aan, verbond deze met den electrischen draad, geleidde de andere naar het element en nu was de inrichting gereed.

Snel begaf Raffles zich weer naar het wagentje, waar Charles hem stond op te wachten.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide:

— Over tien minuten kunnen zij hier zijn! Wees eens stil, misschien kunnen wij hun stappen al hooren.

De beide vrienden hielden hun adem in, ten einde niet het minste leven te maken, en legden beiden hun ooren tegen den wand van de tunnel.

Inderdaad konden zij nu een zeer zwak geluid vernemen, hetwelk klonk als het krassen van een griffel over een lei.

Blijkbaar was het afkomstig van de slepende voetstappen van de vijf achtervolgers.

— Nu, er zal hun geen haar op het hoofd gekrenkt worden! zeide Raffles. Zij zijn nog minstens tien minuten loopen hier vandaan. Pas op, Charles, ik ga de mijn ontsteken!

Raffles trad op het kleine contact toe, hetwelk Charles in de hand had gehouden en drukte op den knop.

Een geweldige ontploffing liet zich hooren

en toch was het geraas daarvan lang niet zoo sterk, als Charles wel verwacht had.

Het electrische licht ging uit, en daarom kon Charles onmogelijk over de uitwerking oordeelen.

Maar Raffles liet hem ook geen tijd daarover na te denken.

— Vlug opgestapt, Charles.

— Maar Edward! riep de jonge man uit. Wij hebben nu toch niets meer aan het wagentje. De electrische draad, die de kracht overbrengt, is nu natuurlijk vernield!

— Dat weet ik! zeide Raffles, en van de electriciteit zullen we ons dan ook niet bedienen. Maar als je goed toekijkt, zul je zien, dat ons electrisch wagentje twee stellen trappers heeft, waardoor het mogelijk is, er ons als van een tandem van te bedienen, ingeval de electrische

stroom door een of andere oorzaak verbroken mocht worden.

Charles nam op het zadel plaats en tastte met zijn voeten naar de trappers.

— Dat heb je prachtig uitgevonden! riep hij opgewonden.

— Het is nog al niet kwaad! erkende Raffles nederig. Wij kunnen nu wel geen honderd tachtig kilometer per uur meer halen, maar ik verzeker je, dat wij er toch gemakkelijk vijf en vijftig zullen halen.

Hij nam op zijn beurt op het zadel plaats en spoedig bemerkte Charles dat Raffles niets te veel had gezegd.

Het wagentje liep zoo licht, dat zij binnen een kwartier tijds al trappende, het geheime laboratorium hadden bereikt.

HOOFDSTUK VII.

DE WRAAK VAN JOHN RAFFLES.

De beide vrienden verlieten het tuinhuis zoo spoedig zij konden en snelden naar de garage.

Henderson was reeds in diepe rust, hetgeen te zien was, daar er achter de vensters van zijn woning, die boven de garage was gelegen, geen enkel lichtschijnsel viel te bespeuren.

Raffles belde aan en een minuut later verscheen er een hoofd met verward haar uit een raam, dat snel werd opengeschoven.

— Zijt gij het, Mylord? klonk een zachte stem.

— Ja Henderson! Wij hebben je diensten onmiddellijk noodig mijn jongen! Ben je uitgeslapen?

— Het is halfdrie, Mylord, en ik ben om tien uur naar bed gegaan. Ik gevoel mij zoo frisch als een hoen!

— Kleet je dan zoo vlug mogelijk aan, wij zullen intusschen een van de huurauto's in gereedheid brengen. Doe een zwarten baard om, want men behoeft je niet als mijn chauffeur te herkennen.

Het hoofd verdween en Raffles en Charles traden de garage binnen, namen den doek van een der huurauto's, die in een geheime bergplaats stond, en haalden den wagen uit de garage.

Nauwelijks was dit geschied, of reeds kwam Henderson de trappen af snellen.

— Luister nu eens goed, Henderson! zeide Raffles, terwijl hij zijn hand op den schouder van den chauffeur legde. Van je ijver en schrandtheid hangt thans niet alleen mijn leven en vrijheid af, maar ook van vijf andere menschen die ik wil redden en daardoor als het ware mijn hoofd in den strop steek.

Raffles wierp bij deze woorden Charles een

schuinen blik toe, maar de jonge man glimlachte slechts.

Hij begreep wel, dat het rechtvaardigheidsgevoel van zijn meester opnieuw gezegevierd had en dat deze thans wel den dood zou trotseeren, om zijn vijanden voor een vreeselijk uiteinde te bewaren.

Raffles wendde zich weer tot den chauffeur en vervolgde:

— Je rijdt ons, zoo vlug de auto maar rijden wil, naar de Beakstreet. Je moogt haar echter niet inrijden aan de zijde waar zich de bank van de heeren Pankhurst en Slowley bevindt, maar je moet haar juist aan het tegenovergestelde einde ingaan. Heb je me begrepen?

Henderson knikte.

Wel was het hem volmaakt duister, waarom zijn meester hem zulks beval, maar het bevel zelf was hem ruimschoots voldoende.

Hij knoopte de uniform van huur-chauffeur, die hij droeg, dicht, drukte zijn pet steviger op zijn hoofd, trok eens aan den langen zwarten baard dien hij had omgehanden en zeide:

— Ik heb het begrepen, Mylord! En wat verder?

— Dan rijdt je tot aan het achtste huis van den hoek. Het is een klein, smal huis van roode baksteen, met groene luiken voor de ramen van de eerste verdieping. Daar houd je stil, maar je laat den motor doorloopen, zoodat wij ieder oogenblik er weer van door kunnen gaan. Ik behoeft je niet te zeggen, dat je niet moogt dulden, door een agent te worden aangehouden. Je rijdt iedereen eenvoudig ondersteboven, die dat zou durven wagen! Begrepen?

— Begrepen, Mylord! antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Op weg dan!

De deuren van de garage werden opengeworpen, de auto werd naar buiten gereden, Charles deed de breede deuren weer dicht en voegde zich daarop bij zijn vriend, die reeds in den auto had plaats genomen.

Onder het rijden haalde Raffles eenige distinctieven uit zijn zak, welke hij met behulp van een paar spelden op zijn mouw en zijn kraag bevestigde, zoodat hij thans den rang van brigadier eerste klasse had.

Nauwelijks was er een kwartier verstreken of de auto zwenkte de Beakstreet in.

Reeds in de verte kon Charles zien, dat de menigte voor de bank blijkbaar door de agenten verdreven was en dat de politiemacht zelve op enkele mannen na, was ingerukt, die thans voor de straatdeur post hadden gehad.

Nu hield de auto met een ruk voor het kleine huis met de groene blinden stil.

Er stond slechts één agent voor de deur op post en deze scheen zich daar tamelijk wel te vervelen.

Raffles en Charles sprongen uit de auto en traden op de zwaar gehavende deur toe.

De agent wilde hen tegenhouden, maar trad eerbiedig terug, toen hij de brigadiersuniform herkende.

— Sta je hier reeds lang, agent? vroeg Raffles kortaf.

— Ik heb sedert tien minuten mijn makker afgelost, brigadier! zeide de man saluerend.

— Je hebt dus niet meegedaan aan de achtervolging van die beide schurken?

— Neen, brigadier.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want nu liepen Raffles en Charles geen gevaar door den man herkend te worden.

— Mijnheer Sullivan en miss Brunt zijn zeker nog steeds binnen? vroeg Raffles.

— Ja, brigadier. Er moet daar ergens een geheime tunnel zijn, waardoor die booswichten de vlucht hebben genomen. Maar mijn makker, dien ik heb afgelost, verklaarde mij, dat er een groot ongeluk moet hebben plaats gehad. De tunnel zou op een zeker punt zijn ingedrukt, en men vreest, dat men miss Brunt, mijnheer Sullivan en drie agenten niet tijdig hulp zal kunnen bieden, omdat niemand kans ziet, de deur van beton te openen, waardoor de bandieten verdwenen zijn!

— Hoeveel agenten zijn er nu nog binnen? vroeg Raffles.

— Vier, mijnheer! Zij houden in den kelder de wacht.

— Het is goed! Ik moet hun een boodschap overbrengen! antwoordde Raffles, terwijl hij Charles een wenk gaf om hem te volgen.

De beide vrienden gingen het huis binnen en slopen op hun teenen door de gang, tot zij de kelderdeur bereikt hadden.

Ook deze deur was door bijslagen geheel vernield en hing nog slechts ternauwernood aan een der hengsels, terwijl het paneel geheel was stukgeslagen, evenals het slot.

Raffles wierp een blik in den kelder.

Deze scheen geheel verlaten te zijn.

Geen geluid liet zich hooren.

Maar een flauw schijnsel dat uit het luik scheen, bewees dat de agenten in den tweeden kelder de wacht hielden, misschien in de hoop, het geheim van de zware betonnen deur te kunnen ontdekken.

Raffles duwde de deur nog iets verder open en daalde behoedzaam de keldertrap af, op den voet door Charles gevolgd.

Daarna sloop hij naar het luik.

Het was voor de helft weer dichtgeschoven, maar een zware dwarsbalk, welke de agenten zeker ergens in het huis gevonden hadden, belette het zich nog verder te sluiten.

Raffles ging op de knieën bij het luik liggen en wierp voorzichtig een blik in den tweeden kelder.

Dicht bij de deur waren de vier agenten in een zacht gesprek met elkander gewikkeld.

Hoever zij ook verwijderd geweest was, toch was het duidelijk, dat deze mannen den slag der ontploffing hadden moeten hooren, en vermoed hadden wat er gebeurd was.

Waarschijnlijk hadden zij hun makkers uitgezonden om hulp te halen en er moest dus vlug gehandeld worden, want Raffles wist maar al te goed, dat zelfs geen heel leger agenten bij machte zou zijn de deur van beton, die eenige tientallen centenaars woog, open te krijgen, zonder het geheim van het mechaniek te kennen, dat haar in beweging bracht.

Indien hij niet ingreep, zouden de vijf menschen in de tunnel, wanneer zich geen wonder voordeed, een vreeselijken dood moeten sterven.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij overtuigde zich dat hij zijn revolvers onmiddellijk kon grijpen, gaf Charles een wenk en daalde kalm de tweede trap af.

De agenten wendden verrast het hoofd om bij het hooren van de naderende schreden. Toen zij de uniform van den brigadier herkenden, sloegen zij allen aan en gingen in de positie staan.

— Iets nieuws, mannen? vroeg Raffles brutaalweg.

— Volstrekt niet, brigadier. Wij kunnen de deur maar niet openkrijgen en als er niet spoedig hulp komt opdagen, dan zullen de vijf menschen daarbinnen moeten stikken.

Gij hebt dus het geheim van de deur niet kunnen vinden? vroeg Raffles.

— Neen, Sir, wat wij ook gezocht hebben, wij kunnen maar niet ontdekken, waardoor John Raffles deze deur heeft weten te openen.

— Gij kent hem van uiterlijk? vroeg Raffles, terwijl hij zijn doordringende oogen op den spreker vestigde.

— Neen, brigadier. Wij hebben hem zooeven wel helpen achtervolgen, maar toen hebben wij hem slechts op den rug gezien!

— Dat is voor Raffles een groot geluk! zeide de Groote Onbekende op drogen toon. Maar laat mij nu eens zien, of ik zelf niets kan vinden!

— Als gij kunt, zijt gij een knap man, brigadier, zeide nu een van de andere agenten niet zonder een weinig spot en leedvermaak.

— Nu, het is in ieder geval te probeeren, hernam Raffles.

Hij begon het vertrek door te loopen, en deed alsof hij nauwkeurig de muren onderzocht.

Hier en daar wreef hij met de hand langs, als zocht hij naar een verborgen knop.

Eindelijk wierp hij zich op zijn buik en bekeek met de grootste nauwkeurigheid de kleine tegels, waarmede de vloer bedekt was.

Met de vlakke hand streek hij over de tegels, tot hij plotseling uitriep:

— Maar deze tegels liggen niet overal gelijk! Hebt gij dat nog niet opgemerkt?

— Neen, Sir! antwoordde een der agenten, terwijl hij verbaasd en nieuwsgierig naderbij trad.

— Deze hier steekt een weinig boven de andere uit! merkte Raffles op. Misschien kunnen wij hem wel uit het gat lichten.

Schijnbaar met inspanning werkte Raffles den tegel los en nu werd in het midden de kleine electrische knop zichtbaar.

Een kreet van vreugde steeg onder de agenten op.

— Dat zal het zijn! riep een hunner uit. Druk er eens op, brigadier!

Raffles drukte op den knop en op hetzelfde oogenblik schoof de betonnen muur van ruim een voet dikte, zachtjes terzijde.

De vier agenten keken vol verbazing in de thans stikdonkere tunnel.

Op hetzelfde oogenblik deden zich in de verte naderende schreden hooren en werd een zeer zwak lichtschijnsel merkbaar.

— Daar komen zij aan! juichte een van de agenten.

Inderdaad, de voetstappen konden van niemand anders dan van de vijf politie-beambten afkomstig zijn.

— Laat twee, of drie uwer in de tunnel gaan en neemt uw electrische lantaarns mede. Wie weet hebben zij hulp noodig. Misschien is er wel iemand gewond. Ik ga intusschen een dokter halen.

Drie mannen gingen de tunnel binnen, de vierde bleef bij de opening wacht houden en Raffles en Charles snelden de trap weer op.

Zij gingen de gang door, openden de buitendeur, waar de agent nog steeds op wacht stond en namen snel in de auto plaats.

Maar alvorens dat te doen, had Raffles Henderson toegefluisterd:

— Zoo snel je rijden kunt naar huis, Henderson! Alles is gelukkig ten goede gekeerd!

Den volgenden morgen ontving Ann Brunt een briefje van den volgenden inhoud:

Mijn waarde vijandin!

Naar ik met veel genoegen uit de ochtendbladen ontwaar, hebt gij en uw metgezellen niet de minste nadeelige gevolgen ondervonden van uwe onderneming, welke u het leven had kunnen kosten, indien ondergeteekende u niet ten tweeden male ter hulp was gesneld.

Ik zeg dit geenszins tot mijn eigen lof, maar om u te doen gevoelen, dat de man, dien gij zoo hardnekkig achtervolgt, toch waarlijk niet tot het uitvaagsel der menscheit behoort, zooals gij schijnt te denken!

Ik acht hiermede ons avontuur voor afgelopen, want het zou u, dat kan ik u verzekeren, zeer veel moeite kosten ons spoor terug te vinden.

Ook zou ik u ontraden, pogingen te doen om het verder verloop van de tunnel te ontdekken, want dit zou vergeefsche arbeid zijn. De schacht is over een lengte van omstreeks vijftig meter als het ware dichtgeknepen en gij zoudt evengoed kunnen trachten haar verder verloop op te sporen als gij zoudt kunnen pogen een naald in een hooiberg te vinden. Bovendien ben ik voornemens de tunnel voor een zeer groot gedeelte weer op te vullen met gewone Londensche klei, zoodat dit uwe nasporingen nog meer zou bemoeilijken, ja, geheel en al onmogelijk zou maken. Met de beste en vriendelijkste herinneringen aan de oude waschvrouw van Beakstreet, teeken ik mij, met de aan uw persoon verschuldigde hoogachting,

Uw onderdanige dienaar

JOHN RAFFLES.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

fl 13.50 - NU VOOR fl 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met fl 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad fl 6.90/de 1e maand. term. van fl is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.